

Štěpán Burda
HOLKA

Jiná fantasy

HOLKA

Štěpán Burda

Tribun EU
Brno 2016

© Štěpán Burda, 2016
Proofreading © Andrea Jarošová, Ivan Burda, Jana Půžová,
2016
Illustrations © Marie Vokáčová, 2016
This edition © Tribun EU, 2016 (knihovnicka.cz)

ISBN 978-80-263-1048-8

*„Všichni něco hledáme, někam jdeme, ale spousta z nás
ani neví, kam. Ty víš, kam jdeš?“*

Holan

Děkuji svým rodičům, sourozencům, přátelům a kamarádům, kteří mně během tvorby pomáhali, podporovali a kteří ve mě věřili.

Jmenovitě mé díky patří především:

*Ivanu Burdovi
Andree Jarošové
Marii Vokáčové
Markétě Jarošové*

Štěpán Burda

Knihy Holka byla vydána díky podpoře fanoušků a obdivovatelů přes www.startovac.cz. Děkuji vám všem za důvěru, kterou jste ve mě a samotnou knihu vložili!

Knihu podpořili:

Balíček Michal, Balíčková Soňa, Březina Tomáš, Bubeník Jiří, Burdovi Ivan a Zdenka, Burda Ivan, Burda Václav, Burda Zdeněk, Cilečková Ludmila, Delamancha, Dvořáček František, Grossman Martin, Gruntorádová Lenka, Hajdušek Petr, Haleňáková Adéla, Hauerlandová Jitka, Hlisnikovská Zuzana, Hudera Tomáš, Huderová Daniela, Hvožd'a Adam, Hyjánek Radim, Chmelař Luboš, Janík Adam, Jarošová Markéta, Jurečková Iva, Kalous Radovan, Klabačková Lucie, Konstantelos Gregory, Korvasová Lucie, Kostera Josef, Kovářová Veronika, Kronika Martin, Krysová Drahomíra, Lekki Josef, Machálek Libor, Majzlík Petr, Maňásek Lukáš, Masaříková Veronika, Matiašová Alžběta, Matoušková Adéla, Míšovi Zdeněk a Eva, Mrkvica Břetislav, Náplava Jan, Náplava Josef, Náplava Radek, Nedorostek Sokol, Němcová Zuzana, Novotná Ilona, Novotná Markéta, Novotný Karel, Nožičková Renáta, Pačes Tomáš, Pilný Lukáš, Pinke Miroslav, Plevák Radek, Průša Honza, Ptáčková Zdeňka, Růžička Tomáš, Říhová Veronika, Salvet Zdeněk, Sedláček Jan, Skalík Jakub, Sklenovský Petr, Sládek Jakub, Sochor Luboš, Soják Petr, Sova Jiří, Střížík Pavel, Šacha Dominik, Škrabal Ivo, Šudová Barbora, Tringela Jiří, Trlidova Jana, Třasoň Milan, Uhlíř Stanislav, Vaňurová Ivana, van den Brand Jan, Větršíšková Karolína, Vindi, Vokáčová Marie, Windischová Michaela, Zhang Šárka, Zíka Libor

Předmluva

Jako příznivec her na hrdiny, především Dračího doupěte, jsem vždy rád vymýšlel zápletky pro fantasy dobrodružství, které jsme s kamarády hráli (proto podobnost některých míst z knihy Holka bude pár kamarádům povědomá).

V roce 2013, kdy jsem navštívil svého bratra Ivana v Irsku a bavili jsme se o tom, že by člověk měl v životě dělat to, co ho baví, jsem začal psát. Když jsem napsal několik desítek stran, bylo jasné, že příběh o Holce do rozsahu povídky nevtěsnám.

Navíc se stalo něco, co jsem nečekal. Hlavní hrdinové příběhu začali žít vlastním životem a ve chvíli, kdy jsem si všiml, jak se jeden od druhého učí, rozsvítilo se mi. Uvědomil jsem si, že do příběhu mohu vkládat rady a zkušenosti, které jsem si osvojil čtením knih osobního rozvoje. Díky tomu je mohu dostat k dalším lidem a předat jim inspiraci k práci na sobě samých.

Kapitola 1.

„Pořádně přitlač a neflákej se,“ napomenula Merida holku s hadrem v ruce. Hadr klouzal po stole sem a tam, ale masnota ne a ne zmizet.

„Stejně si toho nikdo nevšimne,“ řekla dívka polohlasem.

„Myslíš, že jsem tě neslyšela? Však ty si ještě večer vzpomeneš na čištění stolů. Dnes toho moc nenaspíme!“ myslala to zcela vážně.

Hadr v rukou mladé dívky s nepřítomným výrazem nadále tancoval po mastných deskách stolu.

Merida naposledy zkontrolovala lokál, zda je vše v pořádku. V krbu už opět hořelo dříví, stoly byly umyté a židle zasunuté. Vzadu za pultem vycházely zvuky z kuchyně, kde její dcera připravovala polévku a kaši pro večerní hosty, kteří, jak doufala, zajisté přijdou. Po smrti manžela vedla hostinec *Na Půl cesty* sama. Bylo to jejich jediné živobytí.

Možná bych na tu holku neměla být tak přísná, pomyslela si Merida, když přerovnávala korbele za pultem. Vzpomínala, že přišla před třemi týdny. Objevila se v pravé poledne s červenozlutou šálou kolem krku a ptala se, co je to za místo. Byla vyhládlá a žíznivá. Za normálních okolností by ji poslala pryč, ale vzhledem k tomu, že Mirenka, její mladší dcera, byla nemocná, nabídla jí, že může za ni v hostinci zaskočít a tak si...

„Dobřej večer vespolek,“ vyrušili Meridu ze vzpomínek první příchozí.

Holka ležela na slaměném kavalci v malém pokojíku, o který se dělila s dvěma dcerami majitelky hostince. Se Še-

pěnkou, která před chvílí odešla do lokálu za matkou, a s Mírenkou. Ta však byla po nemoci stále slabá, a proto si dopřávala spánku.

Zřejmě bude odpočívat až do rána, pomyslela si Holka, která si dovolila na chvíli ulehnout, než bude muset obsluhovat hosty.

Spánek však nepřicházel.

Holka. Je to vůbec moje jméno? Přemítala dívka, které tak začali říkat, protože si sama na své nedokázala vzpomenout. Nevěděla, ani jak se do hostince *Na Půl cesty* dostala.

Děvče se zavrtělo na kavalci, protože jej do zad tlačil *Kámen*. Tak pojmenovala skoro jako dlaň velký kruhovitý talisman, který měla s sebou, když do hostince poprvé přišla. Schovala si ho do slaměné matrace, aby jí ho nikdo nesebral.

Uklidňovalo ji pomyšlení, že je *Kámen* stále tam, kde má být. Cítila jej pod sebou. Protože v pokojíku už byla tma a nechtěla budít Mírenku zapálením svíce, tak si jej zkoušela jen představit. Byl to kamenný disk s hladkými okraji a prázdným středem velikosti stříbrné mince. Takové, kterými se platí v hostinci. Disk byl rozdělen na dvě části, říkala jim prostě *Vnitřní* a *Vnější kruh*. Každý kruh byl rozlišen do několika políček s vyrytými znaky. Bohužel jim však nerozuměla. Holka měla pocit, že by se s *Vnitřním kruhem* dalo pohnout. Pootočít s ním. A také by možná šlo zatlačit dovnitř políčka s jednotlivými znaky. Nevěděla ale jak přesně.

Prozatím.

Děvče se přinutilo otevřít unavené oči, protože dole v lokále už jistě přibývalo hostů, a vědělo, že musí jít pomoci. Mezi nesrozumitelnými hovory se ozvaly i první trylky flétny. Zamilovala si pískavý zvuk, který vydávala. Dnes večer bude veseleji.

„Kde se couráš? Už jsem chtěla pro tebe poslat Šepěnku,“ Merida jí podala tác s několika korbely. „Zanes je tam a zbylé dva ke stolu v rohu,“ hostinská si utřela čelo a začala se věnovat dalšímu zákazníkovi.

V lokále to hučelo jako v úlu. Téměř všechny kulaté stoly byly obsazeny. I ty velké s lavicemi u stěny. Rušno a horko. Několik vousáčů začalo zpívat prisprostlou píseň o dámském poprsí, právě když kolem nich probíhala.

„Dávej pozor, holka jedna mizerná!“ zaklel hnědovousý muž a předzpíval další sloku. Děvče se sklonilo před naznačeným pohlavkem. Naštěstí tác, který nesla, byl už prázdný.

Pozastavila se u krbu, nad nímž visela medvědí lebka. Ne-ní trochu nakřivo? Pomyslela si Holka. Zamrkala a podívala se znovu. Nebyla. Nejspíš se jí to jen zdálo.

„Ten sýr a pohár s vínem zanes tomu pánovi,“ ukazovala hostinská směrem, kde znovu zpívalo sprostou písničku několik zarostlých mužů.

„K těm zpěvákům?“ tázala se s úsměvem.

„Ne, tomu!“ Merida ukazovala na muže ve středních letech, který stál před chvilí u pultu.

Holka přicházela k muži sedícímu na lavici u zdi. Vedle něj i naproti bylo volné místo. Jako by se cizinci ve fialovohnědé tunice ostatní vyhýbali. Měl hlavu skloněnou a díval se do míst, kde Holka chtěla položit keramický pohár a talíř s večeří.

„Ať vám chutná,“ řekla dívka naučeně. Hostu spadaly hnědé vlasy do tváře, takže nebylo znát, zda alespoň pokynul.

Kamenný kruh, ozvalo se, když právě odcházela.

„Říkal jste něco?“ tázala se dívka překvapeně.

„Ne, nic jsem neřekl,“ odpověděl muž. „Rád bych ještě víno,“ oťrel si předloktím rty a pokládal pohár přesně na hranu stolu. Tak, aby jistě spadl na zem.

„Vždyť se rozbije!“ křikla Holka a přiskočila k desce stolu, aby nádobu zachránila.

Muži muselo být jasné, že se pohár roztluče. Také musel vědět, že ho děvče nemůže chytit, i když měl chybět jen kousíček mezi její dlaní a pohárem.

„Málem byl na zemi,“ oddechlo si děvče a ušklíblo se na hosta.

Beles jí tentokrát pokynul. A byl si jist, že ji našel.

„Jak o *Kameni* mohl vědět?“ ptala se sama sebe Holka, když navíjela rumpál se džberem plným vody. „Nebo to byla jen shoda náhod, přece kamenné kolo mohlo také představovat mlýnek ve stodole. I když se poslední dobou moc nepoužívá,“ uklidňovala se. Přes všechny úvahy byla ráda, že včera přemístila *Kámen* zpod matrace za trámek na chodbě. Tak, aby jej nebylo možno vidět, jen nahmatat. Pokud ovšem člověk věděl, kde hledat.

Usmála se.

„Nechceš pomoci?“ ozvalo se za Holkou.

Spatřila Mireнку, dnes už ne tak bledou ve tváři. „Ani ne, zvládnou to sama,“ řekla i přesto, že zásobování hostince vodou nebylo nejlehčí.

„Proč jsi včera v noci vstávala z postele?“

„A proč se ptáš?“ řekla až moc důrazně Holka.

„Protože jsem nespala, vzbudilas mě,“ usmívala se Mirenka. Z jejího výrazu bylo však patrné, že opravdu byla v polospánku. „Je divné, když někdo v noci obrací a prohlédává matraci. A pak se snaží jako kočka proplížit na chodbu.“

„Ty jsi mě sledovala?“ to už se Holce přestávalo líbit. Lehce znervózněla.

„A pak to ukryje ještě na tak hloupém místě,“ rozesmála se.

Dívka upustila džber na zem. Překvapeně se podívala na plavovlásku a už utíkala k hostinci. Ve spáncích jí tepalo.

Rudé vlasy jí vlály kolem tváře i přesto, že bylo bezvětří. Zlobila se. „Jestli mi jej sebrala, tak ji shodím do studny!“ Zrovna dobíhala k otevřeným dveřím. Proletěla jimi dovnitř jako šíp. Nedbala na tázavé pohledy Meridy, která na ni něco zavolala. Holka se vyhýbala mezi stoly a lavicemi. Sykla bolestí, když se roh nábytku potkal s jejím bokem. To donutilo utíkající děvče ihned změnit směr a málem zakopla o jedno štokrle. Zakymácelo se a spadlo. Ani se však po něm neohlédla. Bylo to těsně. Jako by jí samo uhnulo z cesty.

Vybíhala po schodech nahoru. Předposlední schod ale neuhnul. Zakopla. Prudce spadla na zem, až si zadřela do lokte a dlaní několik třísek. V očích se jí objevily slzy. Už ale viděla trámek na konci chodby. Za ním ho ukryla. Mnula si předlokty, přerývaně dýchala.

Musela se postavit na špičky. Natáhla ruku. Přivřela oči, přidržela se stěny a zašmátrala za dřevěným hranolkem. „Je tam!“ radostně vydechla. Stále jí tekly slzy, bolest však byla pryč.

Nyní, když Holce spočíval talisman bezpečně v dlani, uvědomila si, že za trámkem ještě o něco zavadila. Znovu prostrčila dlaň do skryše a nahmatala zbylé poklady. Malou, z plátna sešitou a vycpanou panenku. S tou jsem přece viděla Mireнку v posteli, když stonala, vzpomněla si Holka. Docela ji zamrzelo, co druhé dívce slíbila, kdyby *Kámen* nenašla. Velký perleťový knoflík se zaleskl v chodbě. Ozdobný, možná sloužil někomu jako brož. Poslední věc měla na dlani. Chvíli se na ni dívala, jako by chtěla prohlédnout skrz a zjistit, co je uvnitř. Mám jej otevřít? Zazněla v jejím nitru otázka. Po chvílce mlčení si odpověděla: „Raději ne,“ a všechny věci i tu poslední – malý kožený váček, vrátila zpět za trám. A také *Kámen*. Potěšilo ji, že může Mirence věřit.

„Děkuji, že ses za mě přimluvila,“ řekla Holka, když umývala ve vědru dřevěné talíře a lžice. „Jinak by mě jistě tvoje matka vyplísnila,“ podalo pihovaté děvče talíř Mirence. Obě se na sebe spiklenecky usmály. Bylo příjemné sdílet tajemství.

„Dnes mnoho lidí nepřišlo. Když prší, skoro nikdo nepři- jde. Alespoň ne z blízkých vesnic,“ vysvětlovala Holce. „Je jich tu asi pět, víš. Mám na mysli těch nejbližších, odkud se lidé ještě téhož dne stihnou vrátit. Když už si přijdou povyrazit nebo zatancovat.“ Mirenka toho napovídala dost za obě.

„Tančíš ráda?“ otázala se plavovláska a utírala poslední lžici. Než jí však Holka stačila odpovědět, vešla do kuchyně Šepěnka, která nesla dva tácy s korbely na opláchnutí.

„Tady to máte, holky,“ starší ze sester si odhodila z tváře loknu. Povzbudivě se na ně usmála, když viděla, jak jim povadly rty. „Už jste si myslely, že je vše umyté, co?“ utřela si dlaně do svrchní zelenkavé tuniky a vracela se do lokálu.

Aniž by se dozvěděla o jejím zalíbení v tanci, už se ptala Holky zase na něco jiného. Příjemně si povídaly, na nádobí pořádně ani nemyslely a zase měly téměř umyto. Když tu se najednou Mirenka pomalu a téměř šeptem zeptala: „Vážně si nepamatuješ, jak se jmenuješ, ani odkud jsi přišla?“

Rusovlasou dívku otázka docela zaskočila. O tomto tématu raději mlčela. Možná ale bylo načase si nahlas promluvit, alespoň o tom málu, na co si vzpomínala. „No, doopravdy nevím, jak se jmenuju,“ řekla dívka trochu smutně. „Vím ale jistě, že nějaké mám, tedy měla jsem,“ položila na stůl talíř. Z lokálu doléhalo několik hlasů. Flétna dnes však byla němá.

„Vzpomínám si, jak jsem stála na cestě. Bosýma nohama jsem cítila zem,“ Holka zavřela oči a znovu se snažila vybavit okamžik před téměř čtyřmi týdny. „Byla cítit vůně trávy a deště. Neviděla jsem, ale věděla, že na mě svítí slunce. I přes kapky deště mě lechtaly jeho paprsky na celém těle. Déšť sílil, bylo jej hlasitě slyšet, jako by mi odlehlo v uších. Najednou

jsem se začala třást chladem,“ pihovatá dívka se rozechvěla, „přibývalo světla a já zjistila, že vidím. Vše bylo trochu zastřené, jakoby mlhou. Rozeznala jsem stromy, trávu, oblohu a černého ptáka se žlutým zobáčkem. Zaletěl mezi větvičky keře, kde se schoval před deštěm, a zapískal na rozloučenou. Opodál na cestě bylo stavení, tak jsem se k němu vydala. Ovinula jsem si šálu kolem krku. Myslela jsem, že to byla jediná věc, kterou jsem u sebe měla,“ odmlčela se.

Mrkly na sebe, že si rozumí.

„Ještě jednou jsem se ohlédla. Na zemi ležel rudý plášť se žlutým lemem. Nedokázala jsem však poručit nohám, aby se zastavily.“

„Stejně barvy jako tvá šála?“ vmísila se Mirenka do vyprávění.

„Ano, jako by patřily k sobě,“ řekla Holka a nepřítomně zírala na hladinu vody uvnitř vědra. Překvapilo ji, že červeno-žlutý plášť se jí vybavil až nyní. „No a zbytek příběhu už přece znáš,“ usmála se na Mirenku.

„Holko, pojd' sem. Děvče!“ ozvalo se z lokálu.

V blízkosti dveří se vytvořila blátivá louže. Venku stále poprchávalo. Několik hampejznic sedělo u stolu poblíž krbu, ve kterém poskromnu plápolal oheň. Občas v něm zasyčelo, když si větší kapka našla cestu komínem. Povědomý chasník si nahříval záda. O jeho klín se starala prostopášná žena z města. Celá stehna i kolena mu zakrývala svou sukní a zvesela se usmívala do jeho tváře. Lavice tu a tam zaskřípala.

„Prosím,“ postavila Holka poslední korbel na stůl a šla zpět k pultu, kde už Merida měla přichystanou další objednávku. Kdyby se trochu víc otočila ke krbu, zahlédla by koutkem oka muže s hnědými vlasy, sčesanými do tváře. Seděl sám.

„Roznes tyto poháry lidem z Vrbiněk,“ ukázala na skupinu žen a mužů z nedaleké vsi, kteří seděli u velkého stolu,

„a potom se ještě vrať, nachystám zatím jeden pohár s vínem.“
Dívka už odcházela s tácem na dlani, když zaslechla, aby Šepěnka přinesla k vínu i tvrdý sýr.

„Sýr a víno,“ opakovala si polohlasem. Vybavila si nedáv-
ného cizince a porozhlédla se. Neviděla jej.

„Copak vás dnes k nám přivedlo, že se tak veselíte?“ tázala se Holka, když z tácu sundávala pohárky se zkvašenou ovocnou šťávou. Odpovědi postarší ženy moc pozornosti nevěnovala. Její otázka byla záminkou, aby se mohla znovu a beze spěchu rozhlédnout kolem. Jakmile se vrbiňanka vypovídala, pihovatá holka se na ni usmála s předstíraným výrazem, že rozumí jejich nadšení. A tu jej přes rameno postarší ženy uviděla. Seděl tam a pozoroval ji. Přímo se jí zadíval do očí. Veškerý smích a radování jako by v ní ustoupilo do pozadí. Nevnímala ani malé drcnutí, když hosté vstávali, aby si slavnostně připili.

Přes celý lokál k ní promluvil: „Děvče, buď tak hodné, přines mé víno a sýr,“ nepohnul při tom rty. A i kdyby ano, musel by zařvat, aby jej uslyšela. Ta slova se objevila přímo v její hlavě. Cítila je a rozuměla jim. Byl to pocit, jako by se jí v mysli zrodila myšlenka. Ale nebyla její vlastní.

Byla cizí.

Pohledný cizinec v hnědofialové tunice zaplatil předem. A to ještě s velkým spropitným. Asi je z města, pomyslela si Merida. Nelíbilo se jí, že se Holka zdržuje u nějakých vrbinčanů. Jindy by mně to nevadilo, je tam jenom chvílku, uvažovala hostinská a sledovala komínek stříbrných mincí. Nechtěla o bohatého zákazníka přijít a doufala, že si ještě něco objedná.

Po chvíli se opět podívala na Holku, jejíž oči spočívaly přímo na cizinci, který jí pohled oplácel. Holce zacukala pravá tvář a oko.

Konečně už jde, posunula Merida tác pro měšťana ke kraji pultu. „Už bylo na čase,“ řekla jí majitelka hostince, „zvlášť

když si vyžádal, abys ho obsloužila přímo ty,“ dodala, avšak děvče už bylo pryč.

„Děkuji,“ řekl cizinec, když dívka v nezdobené tunice a sukničce položila talíř i pohár na stůl. „Na, přisedni si,“ popostrčil špičkou holínky štokrle.

Dívka se na něj podívala. Byl hladce oholený, jak bylo u mužů z města zvykem. Už chtěla zaprotестovat, ale neznámý ji předběhl.

„Ne, hostinská se nebude zlobit, zaplatil jsem navíc a ještě něco přidám, aby nelitovala.“

Dívka se posadila ke kulatému stolku, složila ruce do klína a podívala se přímo na muže. „Kdo jste a co po mně chcete?“ zeptala se téměř neslušně.

Tebe zajímá přece úplně něco jiného, ozvalo se jí v mysli.

„Jmenuji se Beles,“ odpověděl cizinec. „A tobě říkají jak?“ zareagoval tak, jak se patří, když se dva představují.

„Říkají mi Holka,“ dívala se přímo na něj. V mysli si poté představila slova: Jak ses dozvěděl o *Kamenu*? Prozradil ti to někdo? Vzpomněla si na Mireнку. Nevěřila, že ta by o tom s někým mluvila. Skryš byla jejich tajemství.

„Holka, prostě Holka?“ dotazoval se Beles. *Ne, ta tě určitě nezradila, ani neměla možnost. Ještě je brzy, abych ti na tuto otázku odpověděl.* Měšťan si připil z poháru.

„Tak kde jste se o tom dozvěděl?“ nedala se jen tak odbýt. Bylo jí jasné, že zde něco nehraje. V duchu se divila, jak je možné, že jí dokáže číst myšlenky? Doposud se s tím nesetkala. Pokud ano, nepamatovala si to.

„Věřím, že máš i jiné, skutečné jméno,“ odložil z ruky pohár a natahoval dva prsty k síru. *Spousta těch, co se sem dostane, také trpí částečnou ztrátou paměti. Zdá se, že ty jsi přišla téměř o všechny vzpomínky, poslal své úvahy přímo k ní.*

Dívka přimhouřila oči a svráštěla čelo. Jako by se snažila vzdorovat, aby se jí někdo druhý nepotuloval v mysli. „Ano, věřím, že mám i své pravé jméno, jistě hezké,“ představovala si Holka nahlas, „ale to je nenávratně pryč. Možná ale...“ napadla dívku možnost, že by si někdo jiný mohl vzpomenout namísto jí samotné. Že by se její jméno mohl dozvědět někdo, kdo dokáže nahlédnout do cizí mysli. Snažila se ihned takové myšlenky zaplašit, ale Beles byl rychlejší.

„Ano, to bych mohl dokázat,“ stanul pohledný muž od stolu a založil si pramen vlasů za ucho. „Přijď třetího dne v pravé poledne k milníku směrem k Vrbinkám,“ poupravil si opasek se zdobnou sponou. Vylovil z váčku na stůl několik stříbrných mincí, z nichž tu poslední jí vtiskl do dlaně. *Dotkni se slunce, které pak potká tři a zasvítí na pláň.*

„O čem to mluvíte, Belesi?“ zeptala se Holka cizince, který si oblékal hnědý kabát a přátelsky se na ni usmál. Otočil se a bez rozloučení odešel.

Znovu jej viděla až za tři dny.

Ani jeden z nich si nebyl vědom přítomnosti vousatého hromotluka, který jim po celou dobu v hostinci naslouchal.

Kapitola 2.

Měsíc téměř v úplňku se vypínal na nebi. Mdlá záře vykreslovala světlý pás na podlaze uvnitř světničky, ve které spaly všechny tři dívky. Nejstarší ulehla na slaměný kavalec jako poslední. Nyní však už tvrdě spala a oddechovala. Přestože podzimním dnům vládlo teplo, noci už byly chladné a od úst jí stejně jako její mladší sestře Mirence stoupaly průhledné obláčky dechu. Šepěnka se zavrtěla a pohnula rukou, jako by odháněla noční můru. Jedno děvče však tak docela nespalo. Spánek ani přes velkou únavu nepřicházel.

Dívka opatrně odkryla pokrývky a posadila se. Kavalec zavrzal. V noci zněl hlasitěji než ve dne, protože když všichni spí, každý zvuk se víc rozléhá. Rozbušilo se jí srdce a zatajil dech.

Šepěnka se sestrou spaly naproti ve větší posteli. Naštěstí jejich pravidelné oddechování dávalo znát, že nic neslyší.

Teprve v tu chvíli si Holka uvědomila, jak je prkenná podlaha studená. Skrze prsty a chodidla se jí do těla dral chlad. Na pihami zdobené pokožce jí naskočila husí kůže. Postavila se a vyšla ke dveřím.

V pruhu měsíčního světla se mihnul stín.

Už byla na chodbě. Stála tam jen ve spodní tunice, která jí pramálo zahřívala. Srdce jí bušilo a trochu drkotala zuby. V chodbě byl cítit průvan. I přesto, že na jejím konci bylo malé okýnko, nedalo se tmou prohlédnout. Objala se pažemi a zamířila ke skříši za trámek.

Pruh světla na podlaze znovu na chvíli přetrnul stín. Tentokrát ho doprovodilo náhlé zahoukání.

„Je to jenom sova, jenom sova.“ Přestože byla Holka odvázná, noci se trochu bála. „Snad je noční letec neprobudí,“ mluvila tak tiše, že se jí rty stěžší pohybovaly. „Obě spí,“ pokračovala k sobě a dodávala si tak odvahy. Zlehka našlapovala.

Za pár chvil už prsty svírala známý tvar zabalený v kousku hadru. Sama pro sebe se nadšením usmála. Pohlédla na dveře nejbližšího nájemního pokoje. Dobře věděla, že té noci v něm žádný host nespí.

Pak se Holka posadila na ovčí kožešinu před oknem tak, aby na ni shlížel měsíc. Potřebovala, aby svítil na to, co vybalila z kousku šedého hadru. Měsíční světlo jí tak lépe umožnilo vidět *Kámen*. Vypadal přesně tak, jako posledně – kruhovitý talisman s vyrytými znaky a prázdným středem. Zkoušela pootočit *Vnitřním kruhem*, nehnul se však ani o píď. Obracela *Kámen* v rukou, zkoumala bříšky prstů jeho povrch a rytiny. Přitom si tiše opakovala Belesova slova:

Dotkni se slunce, které pak potká tři a zasvítí na pláň.

„Představuje snad *Kámen* slunce?“ mluvila k sobě polohlasem. „Ne, to je hloupost,“ usmála se po chvíli scestné myšlenky a nepřestávala talisman zkoumat. Nikde nenašla žádný výstupek ani prohlubeň, do které by mohla zatlačit, a tak povolil *Vnitřní kruh*. Několik úzkých dírek u kraje talismanu zřejmě sloužilo k provlečení koženého řemínku, aby si jej člověk mohl dát kolem krku či přivázat k opasku. Jinak byl povrch *Kamene* hladký, až na rytiny uvnitř kruhů. Ve *Vnitřním* jich bylo osm. Přecházela ukazováčkem po *Vnějším kruhu*, kde napočítala šestnáct polí se šestnácti symboly.

„Ale počkat, tady nic vyryto není,“ oddálila ukazováček a podívovala se nad šestnáctým polem, které bylo úplně prázdné a hladké. A tu si dívka vzpomněla na poslední slova cizincovy věty.

... a zasvítí na pláň.

Dívka se rychle postavila těsně k oknu v naději, že lépe uvidí. Prozkoumávala symboly *Vnitřního kruhu* jeden po druhém. Byly podivné a vůbec jí nepřipomínaly písmena. Ne, žádný z nich nevypadal jako slunce, ani jako číslice tři. Některé se zdály tak spletité, až z nich oči přecházely. Vrátila se k vnější části talismanu, kde bylo prázdné místo, a snažila se v ostatních polích rozeznat něco, co by jí mohlo připomínat trojku.

Holka se snažila odhalit tajemství kruhu, a přitom přešlapovala na místě, protože jí záby nohy. „Ano!“ upírala pohled na jedno z polí. Čtvrté po levé straně symbolu bez rytiny. Promnula si oči hřbetem ruky a zaměřila se na symbol, který vypadal jako tři vlnky. Věděla, že je to to, co hledala.

„Pokud je tedy *pláň* i *tři* na *Vnějším kruhu*, musí být *slunce* ve *Vnitřním*,“ Holka správně pochopila a znovu si přešlápla. Zavadila o stolík, na kterém se zakomíhala nezapálená lojová svíce.

Jeden symbol připomínal ozubený trojúhelník, další vidličku a jiný s trochou představivosti klas obilí. Přestože si to dívka neuvědomovala, třásla se zimou, u okna již stála půldruhé hodiny. Začínala na ni dopadat únava a pomrkávala. Oči jí pálily. Tu a tam odvracela pohled od *Kamene*, aby ulevila očím. Dívala se na měsíc, jako by čekala, že jí poradí.

Mlčel.

K měsíci se přibližovaly mraky, už neměla mnoho času. Tu pohlédla na rytinu, co připomínala několik proutků poskládaných křížem krážem. A spatřila mezi nimi místečko pravičelného tvaru. Byl to malý dokonalý kroužek. Zajásala a srdce se jí rozbušilo, dech zrychlil a únava byla tatam. Prstem se dotkla políčka. Zatlačila bříškem ukazováčku a snažila se pootočít *Vnitřním kruhem*. Chvilí počkala a zkusila jím pootočít znovu.

„Sakra!“ ulevila si. Tohle mělo být správně. Slunce přece pohlédne na tři a pak zasvítí na prázdné pole, přemýšlela potichu. Kousala se přitom do spodního rtu. Znovu se dotkla malého kroužku, pak tří vlnek a nakonec hladkého políčka.

„Teď, nebo nikdy,“ řekla a otočila *Vnitřním kruhem*.

Když měsíční světlo prostoupilo zdi, dívka se lekla a upadla na podlahu. Tvrdě dosedla na kožešinu, až si zuby skousla jazyk. Ale to není možné, vždyť nejde vidět, pomyslela si Holka. Měsíc se schovával za hustým mrakem. Dívce se v celém zorném poli zformoval obraz, skrz který jasně rozeznávala část světlice a okno. Vykreslovalo ho mdlé světlo připomínající měsíční záři. Chyběl mu rám, moc toho nezobrazoval, jako by jeho malíř nechal téměř celé průhledné plátno prázdné. Nebo dílo nedokončil. Úplně vpravo nahoře se nacházela nějaká tyčinka uvězněná v kruhu s pár znaky po obvodu. Pod kruhem viděla čtyři číslice. V levém dolním rohu světlo vykreslovalo talisman, stejný jako ten, co jí spočíval v dlaních, ale byl tak malý, že jednotlivé symboly nerozeznala. Vpravo od *Kamene* stála silueta člověka, kterou přerušované přímký rozdělovaly do tří částí – na končetiny, trup a hlavu. Pod siluetou Holka přečetla jediné slovo:

NEZRANĚN

Dívka potočila tvář ke dveřím, aby zjistila, že jsou stále přivřené. Jenomže obraz se pohnul s ní. Pak se otočila ke zdi, hned ke stropu, ale vše vykreslené bílým světlem putovalo přesně tam, kde se zadívala. Žaludek se jí zhoupł, strop ztratil své místo a tu se v závratí sesunula na podlahu.

Omdlela.

Její ruce ochably a *Kámen* se uvolnil z jejich sevření. Dopadl na zem a odkutálel se pod noční stolík. Kdyby byla při vědomí, zjistila by, že se obraz rozplynul.

Chvilí po rozednění začínali zpívat ptáci vyhřívající se v prvních paprscích podzimního slunce. Světlo dopadalo i do světničky, kde v posteli Holka ještě spala. Všichni ostatní byli už vzhůru a připravovali hostinec na další den. Venku někdo začal sekát dříví a vyplašil tím červenku, která před chvílí seděla na parapetu.

Dívka otevřela oči a hlasitě kýchlá. Utřela si hřbetem ruky nos, nazula střevíce, přehodila přes sebe všední tuniku a zamířila ke schodům dolů. Dnes se necítila nejlépe. Podivila se, že ji nechali dospát.

Najednou se zarazila, protože si nedokázala rozpomenout, jak se dostala zpět do svého pokoje. Byla jsem přece v... nedokončila myšlenku, protože ji sevřela tísnivá starost o *Kámen*. „Kde je?“ řekla rozpačitě nahlas a rozhlédla se po světnici. Stolík byl prázdný, na zemi u postele také nic. Nadzvedla polštář i slaměnou matraci. Ani tam jej nenašla. Rozběhla se ke dveřím a zamířila k pokoji pro hosty. Našla jen zavřené dveře. Vzala za kliku a nahlédla dovnitř. Určitě tam už někdo byl. Šepěnka nebo Merida, protože byl přichystaný pro dalšího návštěvníka. Ovčí kožešina byla na svém místě – na kavalci, u kterého stál noční stolík. Jednu okenici viděla přivřenou. Rychle prohledala pokoj, ale *Kámen* nenašla. Někdo jej musel sebrat.

„Možná tu byla Mirenka.“ S novou nadějí šla zkusit skrýš na chodbě za trámkem. Když zklamaně spustila ruku k tělu, nezbyvalo nic jiného než sejít dolů do hostince.

„Hledáš tohle?“ zeptala se Merida, aniž by se otočila ke schodům. Holka se zastavila a bylo jí jasné, o čem je řeč. Ležel na desce pultu. Byl matný a od schodů jí připadal docela malý. Jejich oči se setkaly. „Myslím, že je to tvoje, tak si to vezmi a hybaj pomoct holkám s dřívím,“ řekla Merida a usmála se na ni. „Jen doufám, že jsi to nikomu neukradla!“ majitelka vztyčila varovně prst.

Jakmile byla dívka pryč, Meridě ze rtů úsměv zmizel. Tušila, že brzy přijdou problémy.

„Konečně mám chvílku klidu,“ uvelebila se Holka v seně a užívala si zaslouženého odpočinku.

Dole pod ní zabečela ovce.

Složila si ruce za hlavu a pozorovala doškovou střechu stodoly. Všimla si, jak mezi slámou jednoho došku proniká světlo. „Měl by ho někdo vyměnit,“ ještě chvíli se dívala na sluneční paprsek a obdivovala, jak v něm tančí zlatá zrníčka prachu.

Hlasitě kýchl a popotáhla.

I přestože byla unavená po všem tom sekání dříví, nošení vody do hostince a znovu umývání stolů, ze kterých stejně nikdo nikdy špínu úplně nedostane, přemýšlela nad *Kamenem*. Zda jej má znovu zkusit probudit.

„Mám ho probudit, nemám ho probudit?“ převracela jej v rukou a dívala se dírkou v jeho středu. Vzpomněla si také na Belese, přemýšlela, proč se s ní chce vůbec setkat. „Rozhodně nemám roky na vdávání,“ rozpustile se zasmála.

Odpovědělo jí zabečení.

„Mirenka říkala, že se její starší sestře líbil,“ povídala si rusovláska pro sebe. Možná mi ale pomůže najít mé pravé jméno, a také mi prozradí, jak jsem se sem vůbec dostala, přemýšlela a představovala si, jaké by to bylo znát své skutečné jméno a zda by se jí líbilo. „Přinejmenším by mi mohl něco ukázat, či říct o kruhu. Vypadalo to, že jej zná, nebo dokonce podobný má. Možná bych mohla přijít na nějaké to tajemství sama,“ konečně se dívka rozhodla a dotkla se postupně tří symbolů – *Slunce, Tři a Pláň*. *Vnitřní kruh* se hnul, znaky se zvýraznily a opět spatřila nedokončený obraz.

Tyčinka vpravo nahoře se divoce točila, po chvílce se ustálila a ukazovala už jen jedním směrem. K písmenu S. Pod

kruhem byla napsána tato čísla 15:49. Jaký měla význam, netušila. Nechala je být, letmo pohlédla na siluetu člověka, ta však vypadala úplně stejně jako posledně.

Rozhlédla se napravo, pak ke stropu. Zamračila se k místu, kterým před chvilinkou nakukovalo slunce. Nyní došky nic dovnitř nepouštěly. „To je divné. Ale co, stejně jsem si říkala, že by jej měl někdo vyměnit.“

Zjištění, že už ji pohybující se obraz nepůsobil závratě, bylo dobrou zprávou.

Položila si *Kámen* do klína, opřela se zády do sena. Byla to ta nejměkčí postel. Nyní se zadívala na část obrazu vlevo dole, velmi podobnou *Kamenu*. Tu se kruh přesunul do středu průhledného plátna a roztahoval se do stran, dokud se nestal čitelným. Jedno pole – *Tři*, se pozvolna rozsvěcovalo a pak zase pohasínalo. Podívala se na *Kámen*, spočívající jí na břiše, ale tam znak jen matně svítil.

„Svítil stejně jako ten na *Kameni*, ale chvíli víc a chvíli méně,“ strčila si nevědomky pramínek vlasů do koutku úst a snažila se zjistit, proč tomu tak je. Jakmile se na symbol soustředila, rychle z něj vyrazila čára mimo kruh. V místě, kde se zastavila, se rozdělila na další tři čárky, krátké jako prst. Na konci prostřední z nich přečetla slovo.

V hostinci jej nikdo nikdy nezmínil, ba ani neznal. Holka však dokonale porozuměla. Zнала jeho význam. Ihned se jí vybavilo pár maličkostí z několika posledních dnů. Nemohla tomu uvěřit. Cizincův pohár s vínem, který se taktak nerozbil, štokrle uhýbající z cesty, ačkoliv jindy by o něj zakopla... „Nenalhávám si to?“ místo odpovědi se znovu zadívala na došky a hláskovala slovo, které před chvílí přečetla:

TE-LE-KI-NE-ZE

Vzrušením jí po těle přeběhla husí kůže. Nad ní opět tancovala viditelná zrníčka prachu v pruhu světla propustujícího škvírou v doškové střeše.

„Holka, no tak, pojď sem,“ volala na dívku Šepěnka. „Co tam tak stojíš, neslyšíš?“ V hostinci Na Půl cesty přišla každá nápomocná ruka vhod. Překvapivě zvláště za deště, kdy se kupci a jiní pocestní schovávali před nepřízní počasí. „No konečně,“ povzddechla si Šepěnka podrážděně a pobídla Holku, ať uchopí druhou stranu necek na nádobí. Přehodily si přes sebe plášť s kapucí a vyšly ven, kde je vylily.

„Co se to dnes s tebou děje, jsi nějaká zamlklá a zamyšlená. To ti ten cizinec tak popletl hlavu?“ vyzvídala Šepěnka, když věšela plášť zpět na dřevěný kolík.

„Cože?“ odpověděla Holka otázkou.

„Jsi fakt nějaká zvláštní,“ pohodila Šepěnka hlavou. Byla to však spíše ona, kdo Belese vyhlížel. „Běž se podívat za máti, jestli nepotřebuje pomoc.“

„Tobě se líbí, že?“ dobírala si ji Holka. „Líbí se ti!“ pihovatá dívka vyběhla z kuchyně.

Šepěnka po ní hodila právě umytou lžící, ta se však jen neškodně odrazila od zdi. „Příště budu přesnější. Hleď si svého. A není... není to pravda!“ zadržla se nejstarší ze sester.

V lokále posedávalo několik mužů a žen, z nich ti nejpromočenější postávali u krbu a otevřenými náručemi vítali teplo. Vzduch byl vlhký a prostupovala ho směs zápachů mokrých těl, štiplavého potu a vůně podávané fazolové polévky. Když Holka vyšla z kuchyně ven, podíval se na ni chlap, který se jí vůbec nezamlouval. Byl to jeden ze skupinky vousáčů, co předchozího dne seděli u jednoho stolu kousek od pultu. Vedle něj si právě ustlal pes, který se opakovaně otřepal, aby dostal i tu nejposlednější kapku z kožichu.

Dívka se ušklíbla a uhnula od vousáče pohledem.

Rozhlédla se po hostech, ale kromě škarohlída se psem a několika vesničanů mnoho lidí nepoznávala. „Beles tu není,

to se dalo čekat,“ řekla si pro sebe Holka a vzpomněla na Šepěnku. Ještě ji trochu poškádlím, pomyslela si a zamířila k Meridě.

„Konečně, že jsi tady,“ otočila se za hlasem Holky hostinská. „Chvilí mě vystřídej, potřebuji si odběhnout na dvorek.“

Obě se na sebe lehce usmály, že si rozumí.

Už hosty dvakrát spočítala a bylo jich pořád devatenáct. Čekala na Meridu. Tu jí padl do oka stříbrňák položený za pultem. Zadívala se na něj. „Pohni sebou. Jenom trošičku, no tak,“ prosila stříbrnou minci, aby se alespoň zachvěla. Od včerejšího poznání ve stodole se jí nepodařilo nic popostrčit, ani stéblo slámy. Hluboce se nadechla, přivřela oko a opřela se do mince pohledem.

Nic.

„Hej, holka, přines sem dva žejdlíky,“ zakřičel vousáč, k jehož stolu si přisedl druhý muž. Pes líně ležel na podlaze pokryté špinavou slámou.

„Ano, už to bude,“ odpověděla jim tónem, ze kterého bylo cítit vyrušení.

Vousáč dobře věděl, o co se pokouší, ale potřeboval se ujistit.

Holka jeho úmysly neznala. Rozhrnula hladinu plev a ponořila žejdlík do sudu. Nabrala z něj silného černého moku, který byl výrazně cítit po kvasnicích.

„No tak, hejbní tou svou hubenou prdelí, Strakoš má žízeň,“ bouchl korbelem o pult, až se nádoba rozkymácela.

Holka vylekaně pohlédla na muže, který u pultu stál. Nejprve však zachytila pohledem korbel, který už tak tak chytal rovnováhu. „Jo, už to bude!“ odpověděla zřetelně a pomalu. Postavila na pult dva plné žejdlíky a zvedla prázdný, ze kterého vytekl zbytek piva, protože nakonec spadl.

„Jo! Konečně,“ zavýskla si.

„Cos říkala, nelíbí se ti snad něco?“ otočil se vousáč a zašklebil se na ni.

„Ale nic, ať vám chutná,“ dívka se nemohla ubránit úsměvu. Jeho to však neobměkčilo a bez dalšího slova se otočil. Za kalhotami měl zatrčený škaředě vyhlížející nůž.

„Jak to vypadá ve městě, byla jsi tam někdy?“ zeptala se Holka.

„Byla jsem tam jen jednou, ještě když byl otec s námi,“ řekla Mirena, která se opírala o ohradu před stodolou. „Nechce se jim moc ven, jen vystrkují hlavy,“ změnila téma a raději mluvila o ovcích. Měla je ráda.

„Jo, taky by se mi nechtělo ze suché slámy do té mokré břčky. A k tomu ještě bosa,“ dívala se do výběhu, ve kterém se tu a tam čeřily velké louže. Vodívaly ovce na pastvu, ale ne každý den.

„Velký Dvůr je spousta baráků vystavěných kolem velkého náměstí a všechno je obehnáno plotem ze zašpičatělých kůlů. A v takovém počasí jako je dnes to tam vypadá jako na jednom velkém hnojišti,“ rozpovídala se plavovlasá.

„Fákt? Představovala jsem si ho docela jinak, podle toho, co lidi tu a tam poví u nás v hostinci.“

„Třeba jsou tam i hezká místa, možná se to za tu dobu, co jsem tam byla naposled, změnilo. Dodnes si však pamatuju ten puch. Město brázdí strouhy, kterými protékají splašky, a když zaprší, jako dnes, tak se vylijí na cesty, které jsou i tak plné kravinců, slámy a jiných odpadků,“ trvala Mirena na svých vzpomínkách.

„Chceš se jít podívat do města? Merida, jako moje máti, tě samotnou nepustí,“ zeptala se, aniž by ji odpověď kdovíjak zajímala. Nevěřila, že by Holka vytáhla paty z teplého hostince.

„Pokud by ses nesvezla s někým na voze, tak se tam dá dojít asi za tři hodiny.“

Holka se podívala k šedivé obloze. Pofukovalo a začínalo opět kapat. „Nechceš se jít schovat do stodoly?“ navrhla. „Je tam teplo a mohly bychom si ještě povídat o městě.“

„Ne, jdu se ohřát ke krbu, tam je ještě tepleji,“ usmála se Mirena. „Stejně toho o Velkém Dvoře není moc co říct,“ dodala. „Dlouho se tam ale nezdržuj, hlavně neusni v seně. Zaspat, to ty dobře umíš,“ dodala Mirena přátelsky a otočila se k hostinci.

Holka se ještě chvíli opírala o dobytčí ohradu, hlavu skloněnou. Mrholení přešlo v déšť. Několik ovcí zabečelo, jako by ji volaly do stodoly. Rozevřela dlaň a pohlédla na stříbrňák.

Holka si vylezla po žebříku nahoru do patra a rozhrnula seno. Odfoukla ještě prach, aby byla prkna co nejčistší. Věřila, že jí to pomůže. Ozval se zvuk, jako když člověk položí minci na stůl. Vše bylo připraveno. Sedla si a zadívala se na stříbrňák. Byl to ten, co jí daroval Beles.

„V čem to jen může vězet?“ hledala odpověď. „Jak to, že někdy, aniž bych chtěla, pohnu třeba i žejdlíkem a jindy nenadzvednu ani stéblo slámy nebo stříbrňák?“ povzdychla si.

Stříbrná mince se matně zaleskla.

Chvíli se na kousek kovu dívala, ten se však nepohnul. Najednou dostala nápad. Otočila se čelem k ovcím, které dole přežvykovaly. „Roztomilá zvířátka, tyto ovce,“ snažila se nemyslet na minci. „Jak jim chutná.“ Tu se dívka rychle otočila a propíchlá stříbrňák pohledem, jako by jej chtěla překvapit. Bohužel bez výsledku.

„To, že nemám *Kámen* u sebe, nemá podle mě vliv,“ přemýšlela nahlas a vzpomínala na chvíle, kdy se jí podařilo pohnout věcmi, aniž by talisman svírala. Dále zírala na drobnou věc před sebou. Soustředění, mračení či zvedání obočí, pomrkávání na stříbrňák – nic z toho výsledek nepřineslo.

Začala se pohupovat, oči se jí klížily únavou. Uvolnila se, nad ničím nepřemýšlela.

Zešeřilo se.

Uplynulo několik minut a děvče usnulo. Za chvíli sebou trhla, jako člověk, co se vzbudí s vědomím, že zaspal důležitý okamžik. Mince se v tu chvíli pohnula. Dívka zavýskla radostí a blahopřála sama sobě, jaký se jí podařil kousek.

Chvilku si odpočinula, aby se z rozrušení uklidnila. Opět se zadívala na minci. Byla jen ona a mince. Upírala na ni pohled. „Jen já a mince,“ podařilo se jí nadzvednout jednu stranu. Stříbrňák se dotýkal podlahy už jen jednou hranou a kroužil v malém kruhu.

Pak spadl.

Dívka hluboce dýchala. Nevšímal si bečení ovcí ani šumění deště. Znovu jej nadzvedla a roztočila ho. Stříbrňák se točil rychleji a rychleji. Najednou nečekaně vystřelil do vzduchu.

„Ne, tam ne!“ vykřikla Holka v překvapení, když pozorovala, jak stříbrňák padá přímo k ovcím. Ve stejném okamžiku skočila na podlahu, aby ho stihla zachytit. Byl však příliš daleko, aby na něj dosáhla. I přesto bláhově nastavila dlaň. Napětím zadržela dech.

Mince popřela zemskou přitažlivost. Zastavila se ve vzduchu. Jen tak se tam vznášela. Mírně vibrovala, jako by se nemohla rozhodnout, zda dopadne do žlabu nebo se dívce vrátí do dlaně.

Holka se probudila brzy z rána. Samou nedočkavostí nemohla dospat. Dnes byl třetí den. Den, kdy se měla v poledne setkat s Belesem u mlínku po cestě k Vrbinkám. Těšila se, jak jí pomůže, aby si vzpomněla na své skutečné jméno, popřípadě na místo, odkud pochází a třeba i kdo jsou její rodiče. Přestože byly na ni zde v hostinci milí a hodní, necítila se tam

doma. Ano, jídlo bylo vydatné, i když se někdy jednalo o zbytky sklizené ze stolu, postel teplá a dobrého slova se také pro ni našlo. Přesto jí to v hostinci *Na Půl cesty* připadalo, jako by nebyla se svými nejbližšími. Toužila zjistit, kým je a odkud pochází.

Už abych potkala Belese a na všechno se ho mohla zeptat, pomyslela si. Třeba mi pomůže s Kamenem a ukáže mi, jak odkryt jeho další tajemství. Zadívala se na stéblo slámy, které sebou několikrát trhlo a poté se vzneslo. Nechala ho spadnout a vylezla po žebříku až do patra. Vydělala zpod tuniky plátýnko, ve kterém měla zabalených několik kousků, spíše drobků sýra, co se vždy odrolí při krájení. Chtěla si je vzít s sebou, až po obědě vyrazí k milníku. Nevěděla, zda se stihne vrátit na večeri.

„Merida bude brblat a možná přiletí i pár pohlavků,“ uškříbla se Holka. „Ale za to to stojí!“ zahrnula plátýnko trochou sena. „Už se nemůžu dočkat. Pokud se to Belesovi podaří, mohla bych mu vyřídit vzkaz od Šepěnky. Jako že ho pozdravuje,“ usmála se, přestože ho Šepěnka nezdravila. Nikdo totiž nevěděl, kam se odpoledne chystá. Určitě by jí to udělalo radost, pomyslela si a zamířila ukrýt svůj cvičební stříbrňák za trámek v chodbě hostince. Ani ji nenapadlo, že už ho v životě neuvidí.

„Merido, byl to výborný oběd,“ pochválila ji Holka.

Dnes všechny tři pojedly v hostinci spolu, protože nepřišel žádný host. Tedy až na nějakého sirotka, co neměl jiné přání než žejdlík piva. Párkrát se ohlédl k jejich stolu, kde viděl vařený tuřín, brambory a poskromnu masa. Když zjistil, že mu zadarmo nikdo nic nedá, upil z korbely a položil vedle sebe jednoduše vyřezávanou flétnu.

Začal hrát.

Dívka k němu vzhledla a zaposlouchala se do táhlých tónů. Škoda, že takoví hosti k nám přijdou dnes odpoledne, když potřebuju být někde jinde, posteskla si v duchu. Chvilí ještě pozorovala pihovatého kluka s roztřepenými tmavými vlasy a vstala od stolu. „Dnešní oběd byl vskutku výjimečný.“

Když vycházela před stavení, ještě zaslechla, jak jim Merida oznamuje, že nemají odcházet daleko, aby slyšely, až na ně zavolá. Upravila si červenožlutou šálu kolem krku. Docela pofukovalo. Věděla, že nemůže uposlechnout a vydala se do stodoly pro svačinu na odpoledne. *Kámen* měla schovaný za šerpou u pasu. Srdce jí bilo vzrušením.

Už šla svižným krokem dobrou půl hodinu. Občas dlaní pohladila špičky vysokých trav, co se kymácely ve větru. Cesta se klikatila mezi remízky a keři, které zdobily louky v blízkém i vzdálenějším okolí. Nedaleko šuměl les.

Nepotkala ani človíčka. Tu a tam zaštěbetala sýkorka nebo zaskřehotal vyplašený bažant. Lekla se a otočila směrem, odkud se zvíře ozvalo. „Vždyť je to jenom bažant,“ poněkolkáté si přitáhla šál a ohlédla se za sebe. Spatřila někoho v dáli, pravděpodobně muže, co šel stejným směrem.

Pokračovala k Vrbinkám. Někdy musela obejít kámen, jindy zase výmol. Ve stopách od vozů stála voda po včerejším dešti.

Přestože svítilo slunce, teplo nebylo. Navíc ho už zpola zakrýval velký mrak. Možná se po mně už shánějí, pomyslela si. Zatím šla necelou hodinu.

Ohlédla se přes rameno. Tentokrát muže viděla zřetelněji, měl dlouhé vlasy a plnovous. Oblečený byl skromně, jako spousta lidí, co potkávala v hostinci. Připadalo jí, že jde rychlejší chůzí.

Přidala do kroku. Milník už byl určitě blízko.
„Stůj! No tak stůj, ti říkám!“ zakřičel za ní muž.

V dívce zatrnulo. Na okamžik se otočila, teď už běžícího muže poznala. Už tenkrát v hostinci z něj šel strach, to však byla v bezpečí.

Přibližoval se.

Rozběhla se k Vrbinkám. Proběhla louží, až se zakalená voda rozprskla do všech stran. Ve spáncích jí tepalo a brzy přišlo i píchání v boku. Věřila, že za zatáčkou určitě spatří Belese. Nebo se alespoň ztratí za křovím, které rostlo v ohybu cesty. Vybavil se jí škaredě vyhlížející nůž za pasem vousáče, kterého včera obsloužila a který jí teď téměř dýchal za krk.

„Holka, stůj!“ doháněl ji. „Až tě chytím, tak ti...“

Dívka ostře zahrula, nestačila si však všimnout větve, která ji švihla přes obličej. Zbytek věty, co pronásledující zakřičel, neuslyšela. Sykla bolestí, silný pramen vlasů se jí zamotal do křoví.

Někdo vzadu proběhl kaluží. Doháněl ji.

„Belesi!“ holka zakřičela, když vyběhla ze zákrutu cesty. „Belesi, pomozte mi!“ utíkala k němu, doufala přitom v záchranu. Srdce jí tlouklo, hrud' se jí zvedala. Dusot za zády se však přibližoval. Ohlédla se a spatřila na okamžik mužův rudý zarostlý obličej. V ruce mu zasvítla křivá tmavá čepel.

Viděla, jak mladý muž, Beles, rychle sestoupil z milníku a podíval se jejím směrem. Rozběhl se. Jeho tělo bylo pohybu uvyklé. Přibližoval se, nerovnosti překonával jako jelen v sobě dobře známém revíru.

Pomoc se blížila.

Vítr dívce vháněl slzy do očí, přesto spatřila Belesův úsměv a přímý pohled. A také ostrou čepel stiletta, štíhlé dýky. Musel ji vytáhnout za běhu. Vtom ji něco udeřilo do zad. Ta rána dívku vychýlila ze směru, kterým se k ní blížil Beles a srazila ji na zem. Její a Belesovy oči se na vteřinu setkaly a ve stejném okamžiku k ní vyslal myšlenku. Následovalo

několik neřízených kotrmelců až k okraji cesty, kde se konečně zastavila.

Vousáč, kterého holce uštědřená rána nijak nezpomalila, naběhl přímo do útlejšího Belese a doslova ho tak odrazil několik metrů před sebe. Díky tomu však sám zaklopýtal a upadl. Nůž mu vyklouzl z dlaně.

Holce v hlavě hučelo a kašlala, jak se snažila popadnout dech. Doznívala jí v mysli myšlenka, které nemohla uvěřit.

Beles se vymrštil ze země přímo na nohy, svou zbraň držel stále v ruce. „No tak, pojď!“ procedil skrze zuby a odplivl krev.

Vousáč se zvedal pomaleji, ale než byl mladší muž u něj, stál, nabyl ztracenou rovnováhu. Nic neodpověděl a opatrným krokem šel *lovci* v ústrety. Ruce zvednuté do výšky tváře, obcházel Belese a očekával jeho výpad.

Muž ve fialové tunice zaútočil a několikrát rychle bodl. Třetí rána zasáhla paži, až zarostlý chlap sykl bolestí. Ihned opakoval útok, kopl jej do vnitřní strany stehna a odskočil. Ukročil a znovu zaútočil tenkou čepelí přímo na krk.

Vousáč ukročil a ještě jednou se ráně vyhnul. Podařilo se mu vykryt úder, předloktí narazilo o předloktí. Ihned vyrazil v protiútoku pěstí na nekrytou bradu svého protivníka. Beles zavrával a upustil stiletto. Statný rud'as však pokračoval, rychle k němu přiskočil a mířil kolenem přímo na hrudník. I přesto, že se vousáčův nos potkal s Belesovým čelem, nijak ho to nezbrzdilo. Oba muži se svalili na zem. *Lovec*, Beles, ucítil pevné sevření kolem krku. Do očí mu kapala krev z vousáčova přeraženého nosu.

Beles vymrštil ruku ve snaze zachytit ohryzek druhého muže, ale na tu vzdálenost nestačila. Snažil se nahmatat kámen nebo kus větve, prsty však jen rozrýval rozmoklou hlinu. Začal se dávit a chropět. Před očima mu začaly tančit červené

kruhy a kolem se smrákalo. Ani si nevšiml, že se mu z pravé nosní dírky spustila krev.

Pak zemřel.

Holka se nepřítomně dívala ke klečícímu muži nad nehybným tělem. Viděla, že své skutečné jméno se asi nikdy nedozví a poněkolkáté si přehrávala v hlavě myšlenku, kterou k ní Beles vyslal:

„Zabiju tě, ty malá čubko, jen ho vyřídím...“

Kapitola 3.

Chtěla vstát a z toho místa se ztratit. Tělo ji však neposlouchalo. Pozorovala Belesova vraha, který byl zároveň jejím zachráncem. Přála si být od obou co nejdál.

Chlap se postavil, hlasitě zakašlal a odplivl si. Aniž by se na Holku podíval, řekl: „Nezírej na mě a rychle se prober. Je možné, že tu nebyl sám.“ Otřel si pravým rukávem krev, která mu kapala z přeraženého nosu. V pramíncích mu také stékala po levé paži.

Holka však neodpovídala. V hlavě jí vířilo mnoho myšlenek, kterým nedokázala poručit. Byla v šoku. Ještě v životě neviděla zemřít člověka. Natož pak někoho, komu do poslední chvíle věřila.

„Co, co se to... co se to děje?“ vykoktala otřesená a mimoděk si upravila spodní lem tuniky, který se jí během pádu vykasal až nad pas.

Vousáč ji ale neslyšel, prohledával Belesovo tělo. Zkušeně prohmatával místa, kde by mohlo být cokoliv ukryto. Narazil na vřítou kapsu v rukávu, ze které něco vytáhl a schoval. Z opasku mrtvému uřezal měšec.

Když mrtvolu převracel na břicho, ucítil v levé paži bodavou bolest. Rána byla úzká, ale hluboká. Zatnul zuby a stáhl Belesovi z nevelké nohy i druhou koženou holínku. Ani z ní nic nevytřepal. Jen několik stébel trávy.

Ozvalo se naříkání trhajícího se plátna.

Tentokrát se na Holku otočil. „No tak, už je po všem, děvče. Nejvyšší čas zmizet,“ zamýšlený úsměv byl spíše úšklebkem. Vyhrnul si tuniku až k ramenu a zběžně se zadíval na ránu. Převázal ji kusem látky, kterou před chvílí utrl z oděvu

nebožtíka. „Běž se podívat ještě k milníku a přines šeko, co tam najdeš,“ poručil.

Pihovatá jako by nerozuměla.

Udělal tedy pár kroků a už byl u ní. Dýchala mělce a rychle. Ušetřil jí lehký políček, aby ji probral. Oči se jí zaleskly. Pomohl jí se postavit. „No tak, rozumělas?“ zvýšil hlas. Myslel to s ní dobře. Nebylo zde třeba více zbytečně otálet.

Holka se na něj podívala. Zavrtěla hlavou ze strany na stranu a po tvářích jí tekly slzy. „Musím za Meridou, říkála, že máme být na doslech, když...“ otočila se směrem k hostinci.

„Tam se vrátit nemožeš,“ zareagoval na její slova. „Není tam bezpečno, mohou tam byt další *lovci*.“ Položil jí širokou dlaň na záda, pod dívkou se podlomila kolena a omdlela. Po chvíli cítila, jak ji muž přehodil přes rameno, a vyrazili směrem, kdy hostinec nechali za zády.

Ještě než ztratila vědomí, uviděla mezi několika věcmi u milníku srolovanou deku, ze které trčel cíp červené látky se žlutým lemem.

Muž si setřel pot z čela, přičemž palcem zavadil o bolestivé místo. Stále mu v nose píchavě tepalo, zvláště poté, co si jej sám narovnal. Pohodil břemenem na ramenou. Kdyby neměl nosní dírky plné zaschlé krve a hlenu, cítil by vůni pryskyřice.

„Asi se sama sebe ptáš, kdo su a jak se menuju,“ pronesl k dívce. „Možná mi to budeš mět za zlé, ale zachránil jsem ti život,“ zkusil začít vtípem. „Rodiče mě pojmenovali Duboslav, ale bude stačit, když mi budeš říkat Dubosi,“ odplivl krvavou slinu mezi nízké kapradiny. „Jakpak říkají tobě?“ Věděl, že je děvče vzhůru a mlčí. Měl pocit, že než spolu začnou mluvit jako staří známí, ještě to chvíli potrvá.

Pokračoval ve svižné chůzi lesem. Čekání na odpověď vyplňovalo praskání větví a šustění dávno spadlého jehličí. „Ještě chvíli a budeme na místě.“

„Říkají mi Holka, ale není to mé skutečné jméno.“ Viděla svět vzhůru nohama. Přes veškerou únavu a rozbolavělé tělo by se lépe cítila na zemi.

Samotného jej to překvapilo. Nečekal, že odpoví tak brzy. Jen se usmál, ale nic na dívčina slova neřekl.

Když právě procházeli kolem vývratu staré borovice, Holka znovu promluvila: „Mohl byste mě pustit dolů? Možná by se nám šlo oběma lépe.“ Než ji postavil na zem, dodala: „Stejně jste nějaký zadýchaný a slyším, jak sykáte bolestí.“

Ten dovětek se vousáčovi nelíbil, ale musel jí dát za pravdu. Už nějakou chvíli se přemáhal a v celé levé paži mu brnělo. Opřel se zády o mohutný smrk a k nohám upustil sbalenou deku. Odzátkoval měch a napil se. Několik kapek řídkého piva se mu zalesklo na vousech. „Na, taky se napij. Vypadáš bledě,“ podal Holce měch, jehož bývalý majitel jej už nikdy potřebovat nebude, protože už notnou chvíli ležel v brázdě poblíž milníku, studený a mrtvý,

Než se pihovatá napila, řekla: „Teď bych vám jistě utekla a věřím, že bych se z lesa dostala. Než se tak ale rozhodnu udělat, chci, abyste mi popravdě odpověděl.“ Holka se zadívala na unaveného chlapa pár kroků před sebou. „Proč jste mě unesl a kam mě chcete zavést?“

„Nejsem žádný holobrádek z města, abys mně vykala, takže si přišťe rozmysli, jak mě oslovíš,“ upozornil ji a ledabyly si prohrábl tmavý plnovous. Z jeho hlasu šlo cítit podráždění z únavy a bolesti.

Dívka už chtěla na to, že se vyhnul odpovědi, něco říct, ale předběhl ji: „Nedržím tě. Klidně si jdi, kam chceš.“ Hodil jí svázanou deku k nohám a pokračoval v cestě. „Pokud chceš

ale zjistit, kdo doopravdy si, tak nestoj a pod'. V lese se člověk snadno ztratí, hlavně když se setmí.“

Pohlédla na červenožlutý kus látky, vykukující ze stočené deky, pak na vzdalující se Duboslavova záda.

Nervózně přešlápla a rozhodla se.

Přehodila si přes ramena plášť a nasadila kapuci. Byl příjemný na dotek, jeho barvy ladily s šálou, uvázanou kolem krku. Sebrala ze země měch s pivem, horším, než na které byla zvyklá z hostince, a deku si zavěsila na záda. Dívala se směrem, kterým přišli.

„Mirenko, brzy se zase uvidíme,“ řekla si nehlasně sama pro sebe. Rychle se rozhodla a rázně vyrazila. Za chvíli opět uslyšela kroky velkého muže.

„Dubosi, no tak, mohl byste,“ na vteřinu se odmlčela, „mohl bys na mě počkat? Nebo za tebou mám pobíhat?“

Zpomalil.

„Kam to tedy jdeme, Dubosi?“ vyzvíдалa. „Říkal jsi, že je to nedaleko.“

„Řekl sem, že tam za chvíli budem, ale když sme teď ubrali na tempu, tak to potrvá déle,“ usmál se. I tak šli rychle. „Jdeme někam, kde se schováme a na chvíli ukryjem před světem. Do města se vydáme až za nějaký čas,“ na chvíli zastavil, opřel se o kmen. Jeho čelo se perlilo potem.

„Do města, myslíš jako do Velkého...“

„Jo, do Velkého Dvora,“ skočil jí neslušně do řeči. „Bylas tam někdy, nebo si z hostince nikdy nevytáhla paty?“

„Ne, nebyla.“ Pak stručně převyprávěla Mirenčiny vzpomínky o městě a posteskla si.

„No, uvidíš sama, řekl bych, že Mirenka nebyla daleko od pravdy. Ale má to i své světlé stránky,“ zasněně se usmál. Vrátila se mu poslední vzpomínka na podnik Třešňový květ. Pokynul Holce, aby mu podala měch.

Dívka slyšela, jak hlasitě polykal světlehnědou břečku. Bez díku jí ho poloprázdný podal a dusivě se rozkašlal. Napil se až moc dychtivě.

„Je to teda pěkná sračka, ale aspoň to teče. Deme do jedné postarší podzemnice, už bysme na ni měli narazit.“

„Jak ji dokážeš najít uprostřed lesa? Každý strom je stejný.“

„Možná je, ale kdyby ses lepší dívala, viděla bys, že každé, co podle tebe popadám dech a opírám se o strom, tak sleduju značky na kmenech kolem. Jsou asi tak vysoko,“ natáhl paži nad sebe, „toto je poslední.“

Dívka pohlédla do míst, kam ukazoval Duboslavův prst. Na kmenu blízkého smrku byla vyrytá šedá rýha, která byla už zarostlá stříbřitou smůlou. Sice se neumí moc chovat, ani poděkovat, ale v lese se vyzná, pomyslela si.

Když otevíral dveře, zavrával. Musel se na chvíli opřít o stěnu podzemnice, kterou tvořily nahrubo opracované kmeny různých jehličnanů. Rozhrnul hovězinu, co sloužila jako těžký závěs udržující uvnitř teplo. Ve stavení bylo šero, umožňující rozeznat jen obrysy skromného nábytku. Stůl, lavice, jednoduchý kavalec a hliněná pícka v rohu, na kterou dopadalo průzorem světlo.

„Zapal svíčku na stole a rozdělej v peci,“ ztěžka dosedl na slavník a znaveně oddechoval.

Holka poslechla, s obavami ho sledovala. Ač to tak nevypadalo, rána dlouho krvácela a teď se o vousáče pokoušela i horečka.

Strhl si provizorní obvaz z paže, byl do ruda promočený. Rána už byla zapálená. Věděl, co bylo třeba udělat. A byl rád, že tu nebyl sám.

„Hejbní tou svou suchou prdelí, Holka, budeš mi moset s nečím pomoci. A možná se ti to nebude líbit,“ zašklebil se bolestí.

Vzpomněla si na včerejšek, kdy tu samou větu pronesl poté, co si objednal. Šel z něj stejný strach. Dlouho netrvalo a už v pícce začalo doutnat drobné souší. Dívka přiložila z připravené hromádky pár polínek. Hned vedle dříví stál opřený i krátký černý pohrabáč. V pícce už vesele poskakovaly plameny a v jediné místnosti tohoto stavení tak bylo rázem mnohem světleji.

Začala rozeznávat jednotlivé předměty.

Při zdi nalevo byla dřevěná police s několika pálenými hrníčky. Vedle ní stály dvě hliněné nádoby přikryté poklicemi. Kde levá stěna končila rohem, bylo lůžko, na kterém teď seděl Duboslav.

„No vidíš, jak ti to de. Hned je tu veselejc, dyž hoří oheň, co?“ pochválil ji a pokusil se usmát. Posunul se na slavníku, aby se mohl opřít o zeď. „Vem, ten džber a běž pro vodu.“

Holka na něj vytřeštila oči, bylo vidět, že se jí samotné do lesa moc nechtělo.

„Stačí obejít chalupu zprava a jít chvílku dál lesem. Naražíš na tůňku, do keré teče ze skaly malý pramínek,“ poposedl si a několikrát prudce zamrkal, jak mu do očí stekl pot z čela. Jeho kštic se vlhce leskla. „Napust' do vědra jenom tu, co vytéká přímo ze skaly. Bude to trvat, počkám.“

Přihodila do pícky ještě malé polínko. Postavila se a otřela si dlaně do lemu tuniky. Přehodila přes sebe rudý plášť a zmizela za hovězinou. Dveře tlumeně klaply, jen co je dovřela.

Den postoupil a v lese přibylo stínu. Byla zde sama, mimo bezpečné stěny stavení. Tohle bylo něco jiného, než si v hostinci během noci odskočit na dvůr. S obavami se rozhlédla, les byl však tichý. Přejela dlaní přes vypouklinu za šerpou kolem pasu, aby si dodala odvahy.

Už šla dlouhou dobu, alespoň jí to tak připadalo. Terén se začínal zvedat v mírný svah. Do kopce sice nešla, přesto byla

zem nerovná a tu a tam musela obejít pařez či přelézt spadlý kmen.

„Říkal jenom chvilku,“ zmírnila v tempu, aby nezakopla, když hledala skálu a musela překračovat různé nerovnosti a překážky. Jediné, co krom stromů viděla, byl z jedné strany obnažený kopec, do kterého se jí nechtělo, a vyhnula se mu. Vypadal, jako by si z něj někdo ukousl.

Pod škorněmi jí šustilo jehličí.

Tu něco divoce vyrazilo. Jen několik metrů před ní.

Přitiskla se ke kmenu a ucítila pod pravou dlaní čerstvou smůlu. „Ach, to ne,“ vydala hlásku, jako když někdo strčí ruku do něčeho, co se mu pranic nelíbí.

Skoky doprovázené praskotem větví se naštěstí vzdalovaly. U tůňky se napájela srnka. Po zvířeti zůstalo jen několik stop v rozměklém bahně.

Holka skutečně došla k místu, o kterém Duboslav mluvil. Stála přímo pod vykousnutým kopcem, v jeho obnažených útrobách viděla obrovské, vlhkem se lesknoucí kameny. Puklinami z nich prosakovaly kapky chladné vody a jako pramínky stékaly dolů do nevelké tůňky. Přiložila nádobu tam, kde voda tekla nejrychleji. Zaklonila hlavu a obhlížela skalní stěnu. Žasla, když se na obloze vyhoupl měsíc. Byla to nádherná podívaná, při které zapomněla úplně na vše. Dokonce i na vědro. Zalesklo se jí vlhce v očích, dlaněmi si je promnula.

Pryč byla minulost nebo starost o budoucnost. Vychutnávala si kouzlo okamžiku, žila právě teď. Přestože to byla všední podívaná, dívku úplně okouzila a probouzela v ní pocit radosti a naplnění z maličkosti.

„Sakra, vědro!“ ihned pohlédla k nádobě, do které stékal pramínek vody. To, jako by někdo neviditelný podpíral místo ní. Jen co si toho všimla, ihned přestal. Tentokrát její ruka byla příliš pomalá a poloprázdné vědro dopadlo na hladinu

jezírka. Ledová voda ji probrala ze snění. „To jsem si teda pomohla!“ zanadávala. Přitáhla si plášť k tělu a znovu začala plnit nádobu vodou.

Kde, do psí řítě, si? Očekávala Duboslavovy nadávky, když scházela tři schody za dveřmi.

Bylo však ticho.

Ležel na slamníku. Slyšel ji. Nadzvedl se na jednom lokti a podíval se k ní.

Mohla téměř cítit, jak z něj sálá horkost.

„Podej mně zbytek toho piva,“ tvář se mu zkroutila bolestí, když se omylem opřel i o levý loket. „A pořádně přilož. Strč tam i pohrabáč.“

Když to Holka uslyšela, polkla. Tušila, co bude asi brzy následovat.

Předtím, než přelila vodu do dvou hliněných džbánů, sundala z nich poklice a pro jistotu je obrátila dnem vzhůru. Vysypala se z nich trocha prachu.

„Jak bude pohrabáč pořádně oranžovej, tak půjdeme na to,“ už nevtipkoval.

Dívka na něj jen pohlédla a přikývla. Zvenku doléhaly zvuky kymácejících se větví.

Pofukovalo.

Šla přiložit a pohrabáčem při tom prohrábla řeřavé uhlíky. Už chytil tu správnou barvu. Uvědomila si, že za jeho zranění je svým způsobem zodpovědná i ona sama. „Kdybych nešla za Belesem, tak by se mu to jistě nestalo,“ šeptala si pro sebe. „Proč mi však chtěl Beles ublížit?“ Přestože pomyslela na slovo zabít, nepoužila jej. Nechápala, jaký k tomu měl důvod. „Že by chtěl *Kámen*? Nic cennějšího u sebe nemám, nebo ano?“ povytáhla znovu pohrabáč. „Za chvíli bude už pěkně oranžový,“ opět jej ukryla mezi uhlíky.

„Tak co, už je žhavej, jak se patří?“ ozvalo se z tmavého rohu za dívčinými zády.

„Ještě chvíličku,“ rychle odpověděla svým dětským hlasem. Její mysl se však dále zabývala hledáním odpovědi na to, proč ji chtěl Beles zabít. Jakmile mu bude líp, zeptám se na to Dubose. Možná bude vědět. Holka dobře věděla, že pokud se nezeptá, nic se nedoví. Odpovědí na její otázku by bylo prosté NE.

„Přines ho, nemá cenu dél čekat,“ zavolal Duboslav. Pokusil se posadit co nejpomaleji, přesto ho v ráně zabořilo, jako by mu do ní někdo vrazil žhavou jehlu. Toto přirovnání bylo legrační, když věděl, že se tak brzy stane.

Holka svírala v dlaních pohrabáč s dožluta rozžhavenou špičkou. Dlouze foukla na hrot, ze kterého jako roj svatojánských mušek odletělo několik jisker. Trásl se jí ruce. Stiskla ho ještě pevněji, přesto se pohrabáč jemně chvěl. Přibližovala se k ráně. Ta vypadala jako dírka v zemi, ze které někdo právě vytrhl malou mrkev. Byla napuchlá a po okraji zčervenala.

Duboslav se jí podíval do očí a kývl na ni, aby ji povzbudil.

Zavřela víčka a vrazila pohrabáč do rány.

Muž se hladově zakousl do kusu dřeva, co svíral mezi zuby. „Grrrráh!“ syčivý zvuk škvařícího se masa okamžitě přehlušilo Duboslavovo sténání. Špalík mu ze zubů vypadl na podlahu. Věděl, že chvíli musí vydržet. Přestože to netrvalo ani několik vteřin, vyskočil na nohy a zařval jako raněné zvíře.

Holka udělala několik kroků vzad. Rozžhavený kus železa upustila. Bolest v paži byla nesnesitelná. Velký muž ani neucítil tupý náraz, když při výskoku zavadil temenem o trám nad kavalcem. Držel se za rameno, zatínil zuby, které sténavě vrzaly pod velkým tlakem jeho čelistí.

V mdlobách se sesunul k zemi.

Už ležel na udusané hlíně – podlaze polozemnice – delší dobu. Protože ho nedokázala zvednout na kavalec, tak jej alespoň přikryla ovčí houní. Dávala si však pozor, aby se k němu zbytečně nepřibližovala. Co jej totiž zkoušela dostat na slavník, v blouznění na ni zavrčel a ohnal se pěstí. Tu a tam sebou neklidně pohodil či se otočil z boku na bok. Začala s ním třepat zimnice. Nevěděla, co víc pro Duboslava udělat. Hleděla na něj doširoka otevřenýma očima.

Jedna lojová svíce zamrkala a na dobro zhasla.

Holka si drobnou pěstí podepírala bradu a nadále Duboslava pozorovala. Když její žaludek zakručel a poněkolkáté tak oznámil, že je třeba něco sníst, vstala.

„U psí řitě...“, zbytek se ztratilo v zasténání.

Holka se ohlédla přes rameno, nepřestala však hledat něco k snědku. V polici u pícky našla svaštělé jablko a několik zaprášených sušených švestek. Ochutnala. Po chvíli vyplivla pecku a dala raději přednost jablku. Zbytek švestek položila na stůl a zadívala se ke stropu. „Tolik bylinek,“ řekla, když pozorovala dva hambálky, na kterých byly rozvěšené tu a tam svázané kytice různých bylin. „A tady je co?“ natáhla se po plátěném pytlíku, ve kterém našla pár hrstí sušených hub. Chutnat je raději nezkoušela.

V proutěném koši poblíž schůdků bylo několik nakličkých bramborových hlíz. Opodál u zdi se povalovaly zvířecí kosti, které tu někdo pohodil. Když si představila maso, znovu jí v břiše zakručelo.

Ohryzek postavila vedle misky se švestkami a usedla na lavici. Náhle se usmála – vzpomněla si na plátýnko se sýrem, který vzala z hostince s sebou.

Právě polkla poslední sousto sýru, když se zadívala na vystupující kapičky potu na Duboslavově čele. Ve světle svíček se leskly jako ranní rosa.

Venku bylo už dávno šero.

Horečkou spalovaný Duboslav se tu a tam překulil. „Možná bych mu mohla utírat čelo vlhkým hadrem,“ vzpomněla si na Šepěnku, která tak pečovala o svou mladší sestru.

„Beles, říkals, že se jmenuje? A jak víš...“ chlap na podlaze blouznil a mluvil v útržcích vět.

Holka při zaslechnutí známého jména zbystřila.

„A proč by o ni měli takový zájem... tomu se nechce věřit,“ Duboslav se převalil na bok, až z něj sklouzla pokrývka. U pasu mu visel měšec a kožená tašvice.

Holku překvapila slova, která zaslechla. „O čem to, u psí řítě, mluví,“ tahle nadávka se jí zalíbila. „Jak je možné, že toho o mně tolik ví?“ tiše mluvila sama k sobě, přitom dávala pozor, aby něco nepřeslechla.

Kdo vůbec jsem, že jsem pro ně tak důležitá, honilo se jí hlavou. Její zraky spočinuly na tašvici. Na malé kožené brašničce, kterou měl vousáč u pasu. A tu se jí opět vybavilo dnešní odpoledne. Co jen mohla být ta věc, kterou vytáhl Belesovi z rukávu? Ptala se v duchu. Jestli si dobře pamatovala, vypadalo to jako pokrčený kousek pergamenu.

„A-chrrr...“ chrčivě zasténal a několika prsty si pročísl propoceně prstýnky vlasů.

Brašnička byla zajištěna nějakým kančím zubem či obroušenou kostí. Nebyla si jistá. Soustředila se však na kůstku a zatnula pěsti.

Drobnost, která uzavírala nezdobenou tašvici, sebou zacukala.

„No tak, pojď,“ přivřela oči. Tolik se soustředila.

Pojistka se uvolnila z očka, zůstala viset na provázku.

Vstala z lavice. Potichu přešla k hromotlukovi a poklekla k něj. Na tvář mu dopadl její stín. Natahovala prsty k tašvici.

Duboslav se zavrtěl a vyhodil pravou paží do vzduchu, jako by chtěl odehnat dotěrnou mouchu.

Holka se na chvíli zarazila a jen potichu oddechovala. Když viděla, že Duboslav klidně leží, znovu se přiblížila k jeho opasku. Zachytila chlopeň brašničky a opatrně ji nadzvedla. Druhým ukazováčkem rozevřela kapsu. Uvnitř bylo možné vidět malou ruličku pergamenu.

Nemohla se dočkat, jak jej rozvine. Jistě tam bude něco o mně, určitě mi to pomůže si vzpomenout, odtušila správně. Její prsty byly na cestě k napsanému tajemství.

„Žízeň! Vodu, prosím,“ Duboslav se převalil. Oči ale měl přivřené.

Holka ucukla. „A-ano, ano, hned!“ zakoktala se. Šla odlít vody ze džbánu.

Pergamen měla stále před očima.

Pil tak žíznivě, až mu pramínky vody stékaly po bradě. Dopusud nevěřila, že člověk může mít takovou žízeň. Sice nepoděkoval, ale v pootevřených očích se mu zračila vděčnost.

S dívčinou pomocí se Duboslavovi podařilo dostat na kavalec. „Doufám, že se z toho vospíš, zítra s tebou počítám,“ povzbudivě se na něj Holka usmála a přikryla ho houní. „A mám taky spoustu otázek,“ spiklenecky mrkla.

Kdyby je viděl někdo druhý, neřekl by, že se znají sotva den. Pihovatá dívka byla až moc důvěřivá.

Přiložila do pícky několik polínek a také si přichystala lože. Musela se dnes spokojit s holou zemí, alespoň že mohla spát poblíž ohně. Na ztvrdlou hlínu si rozložila plášť a rozvázala sbalenou deku, která předešlé noci sloužila Belesovi. Při vzpomínce na jeho jméno se jí opět vybavil pergamen.

„O čem se v něm může psát? Jistě bude důležitý,“ upustila roh deky, která se jí následně ve vlnkách svezla k chodidlům.

Potichu se přiblížila k Duboslavově lůžku. Spal. Vypadal o něco klidněji, nebo alespoň už neblouznil.

„Zítřka ti jistě už bude lépe, Duboslávku,“ špitla potichounku a nadzvedla ovčí rouno. Jen tolik, aby odhalila tašvici. Naneštěstí byla z větší části skryta pod jeho bokem. „Do psí...,“ kousla se do rtu, aby utlumila hlasitou nadávku. I přestože byla škvíra mezi Duboslavovým tělem a slamníkem tak úzká, bylo ruličku pergamenu dobře vidět. Svě utlé prsty by jí ale neprotáhla. Nechtěla ho probudit.

„Tak teď se ukáže...,“ Holka usedla na podlahu.

Zadívala se mezerou na pergamen, její oči jej sledovaly tak, jako dravec svou kořist. Celá se předklonila a zhluboka dýchala. Na spánku jí pod kůží prosvítala malá, pulzující žilka. Promluvila k ruličce, jako by ji vábila k sobě. Jako by jí přikazovala: „Pojď, maličká, neboj se.“ Rulička se začala chvět. „No ták, brzy budeš u mě.“ Její rty se sotva hnuly, slova byla tak tichá, že je hlasitost dechu přehlušila.

Zpráva sebou najednou trhla a spadla k jejím kolenům. Dlouho netrvalo a už cítila pergamen mezi prsty. Rozvinula jej:

Hostinec Na Půl cesty.

Děvče – rusé vlasy, pihovatá a štíhlá. Věk dvanáct až čtrnáct let. Pravděpodobně TELEKINETIK.

Pod velkým tlakem se předpokládá nezvladatelnost a životu nebezpečné projevy i dalších mentálních schopností!

Dle zprávy našeho člověka ze vsi, doporučení k odstranění.

U milníku ti předá její rudý plášť.

D. P.

Spodní ret se jí rozechvěl. Musela se opřít rukama, aby neupadla. Popis téměř dokonale odpovídal. Nejvíce ji překvapilo, že se zmínili o jejím daru. Vyrozuměla, že právě kvůli telekinezi jí někdo usiluje o život. „Jak to zjistili?“ vydralo se jí z úst. Potácivě se postavila na nohy a upustila pergamen na stůl. Nestarala se, zda Duboslav zjistí, že mu někdo prohrabával kapsy. Zamířila ke svým pokrývkám, a než ji zlomila únava, nepřítomně hleděla do plamenů.

Kapitola 4.

Do očí jí šimraly paprsky světla, které procházely dírou ve střeše nad píckou. Ve vzduchu tančila stejná zrníčka prachu jako ta, co pozorovala nedávno ve stodole patřící k hostinci. Raději by se probudila v pokojíku spolu s Mirenkou a Šepěnkou. Včerejší slova ve vzkazu, který našla v Duboslavově tašvici, jí však rozmluvila veškeré úvahy o blížkém návratu.

Aniž by si dala dlaň před ústa, dlouze zívla. Uvnitř bylo chladno.

Přehodila si plášť přes ramena a nazula si své škorňe. Byl čas na snídani, tentokrát už švestkami nepohrdla a dokonce snědla i ohryzek, který zbyl na stole po včerejší večeři. Pergamenu se však nedotkla, jako by to bylo něco jedovatého.

Když viděla, že se Duboslavova hrud' rytmicky zvedá, šla se ještě napít. Jeho čelo bylo suché.

„Duboslave! Dubosi, vstávej!“ chytila jej za rameno a párkrát do něj lehce strčila.

Otevřel oči. Byl pobledlý, unavený.

„Je ti lépe?“ zeptala se zvědavě.

„Díky za včerejšek. Jo, je mi lepší. Horečka je skoro pryč.“ Rána byla sice vyčištěná a trochu se zatáhla, přesto ho však bolela. Spálené místo bylo velmi citlivé.

„To je dobře,“ ulevilo se jí.

„Dnes si v klidu odpočiň nebo si hraj, hlavně nechod' daleko. První ale svař v kotlíku vodu a vyluhuj v ni tamty kvítka,“ pokynul hlavou ke stropu. „Klidně to pak můžeš ochutnat taky. Ale myslím, že mně většinu necháš,“ zakřenil se.

Holka byla ráda, že se snažil trochu zažertovat. Přesto se sama musela do úsměvu přinutit.

„S tím pergamenem si měla počkat na mě,“ podíval se jí přímo do očí.

Neviděla v jeho pohledu žádnou výčitku. Alespoň nic, co by se týkalo samotné zprávy.

„Nemám rád, dyž se mi nekdo bez dovolení hrabe ve věcech,“ tentokrát nevtipkoval.

Nasucho polkla.

Byliny voněly jako seno s příměsí něčeho svěžšího, čersvého. V kotlíku už bublala voda. „Já to znám, jen si nemůžu vzpomenout, jak se tomu říká,“ uvažovala holka nahlas a snažila si vybavit slovo *máta*. Bylina, kterou přidávala do vařící vody, přesto mátou nebyla.

Zatímco se lék pro Duboslava vařil, nahmatala za šerpou u pasu *Kámen*. Brzy ho již měla v dlani. I když toho dne bylo sychravé ráno, nikterak zima jí nebylo. Plameny plápolaly. Vždycky ráda chystala oheň. Bavilo ji to a uklidňovalo.

Pravý ukazováček už zkušeně zatančil po každém z trojice symbolů, pootočila vnějším kruhem.

„Hezký,“ řekla v úžase, když se před ní objevil známý obraz. Fascinoval ji. Zběžně pohlédla na tyčinku, ta se stejně jako posledně chvíli točila jako dětská káča a pak ukázala svým odlišným koncem k písmenu S. „Ten konec vypadá jako hvězda na nebi. „Budu ti říkat *Hvězda*.“ Čtveřicí čísel ani nepřečetla. *Silueta* vypadala jako vždy – stále stejně.

Kromě slova TELEKINEZE si Holka všimla nějakých čmouh na konci zbývajících dvou čar, jako by malíř obrazu udělal chybu a něco odmazal. Po chvíli bylo opět vše dokonalé. Ze slova, které pojmenovávalo Holčinu schopnost, vybíhala krátká čárka končící novým obrázkem. „To vypadá jako otisk dlaně,“ zkoumala Holka obrázek, který tam posledně nebyl. Byl namalovaný přesně tak, jak jej pihovatá popsala – jako dlaň v kruhu. A za chvíli pod ním uviděla ještě jeden.

Rozhlédla se kolem. Ve větvích šuměl lehký, studený větřík. Přiložila do ohně a poposedla si. Byliny se luhovaly v odstaveném kotlíku, voněly jako mátový čaj. „A tady je ještě druhý!“ téměř zavýskla radostí podobnou pocitu náhlého porozumění. Opět sledovala dlaň v kruhu, ale tato byla otištěná jakoby z profilu, s prsty mírně pokrčenými tak, že každý spolu s palcem tvořil písmeno „C“. Nalevo od prstů byly nakresleny tři čáry od nejmenší po největší. Byly prohnuty od dlaně ven, takže připomínaly luky bez tětív. Sice si neuvědomila, co to znamená, její podvědomí však porozumělo.

Nahlédla do kotlíku a zdálo se jí, že je už hotovo. Rozhráb-la klackem žhavé uhlíky a nechala odvar ještě chvíli dojít. Jeden z oharků se vykutálel mimo ohniště. Zadívala se na něj, začal se chvět a více žhnout, jako kdyby na oharek někdo lehce foukal. Zvedl se do úrovně jejího pohledu. Dívka se usmála. „Už jsem na to přišla!“ posunula jím nad ohniště a zamračila se. Kousek hořícího dřívka se rozechvěl. Třásl se a žhnul, jako by ho vzduchem sytil kovářský měch.

„Dlup!“ ozvalo se, když uhlík náhle praskl a rozletěl se na tisíc jiskříček.

„Au!“ zavýskla vzápětí dívka a třela si levou dlaní temeno, snažila se tak uhasit jiskru, co jí spálila několik vlasů.

Tentokrát zvedla větší kousek. Opět byl ve vzduchu, a když se Holka postavila, stoupal s jejím pohledem. V ruce stále držela talisman. Začala se vzdalovat od ohniště, couvala, aby jej měla pořád na očích. Uhlík se rozechvěl, ale nebylo to tím, že by se jej snažila zmáčknout. Udělala krok a propadl se o necelý půl metr k zemi! Už se třásl. Cítila, jak nad ním ztrácí kontrolu.

Krok. A ještě jeden. Neexistovalo nic jiného než ona a uhlík. „Kdo s koho,“ uniklo jí z úst. Zatínala čelisti. Na spánku jí začala pulzovat žilka, její soustředění bylo přímo pekelné.

Už to nemohla déle vydržet, a přesto znovu o krok couvla. Uhlík zasyčel a rozčeřil hladinu uvnitř kotlíku.

„Uf,“ opřela se. „Tak to bylo teda něco,“ zhluboka oddychovala a otírala si kapičky potu z tváře. Cítila se, jako by právě upustila velký pytel plný mouky, který držela snad celý den.

Od ohniště stála asi patnáct kroků.

Nalila vrchovatý hrnek hnědožluté, hořké tekutiny, znovu ho už chutnat nechtěla. „Na, tady máš. Hned ti naliju další,“ podala lék Duboslavovi. Její výraz říkal, že je to doslova vy-nikající mok.

Duboslav se nad jejím úšklebkem pobaveně usmál a pokynul jí *na zdraví*. Nechal si ještě dolít další dva a pokaždé se mu hořkostí skroutil obličej. Vývar chutnal jako žluč, ale věděl, že mu pomůže.

„U psí řítě, to je hnus, co?“ podal jí prázdný hrnek. „Ale člověka to doslova postaví na nohy,“ zadíval se k jejímu pasu.

Holka jeho pohled následovala. Kousek *Kamene* vyčnívalo.

„Jak to šlo?“ zeptal se.

„O čem mluvíš?“ zkoušela se vyhnout odpovědi a neobratně se snažila zastrčit *Kámen* za pruh látky.

„Neboj, já ti ho brat nebudu, ale dej si pozor, kdo ho u tebe uvidí,“ řekl tak trochu unaveně. Stále ještě potřeboval odpočívat a hlavně se dobře najíst. „Vidím, jak si uhnaná, to istě nebude z rozdělování ohňa, nemám pravdu?“ podíval se jí zpřímá do očí.

Její oči neuhnuly. Neodpověděla.

„Člověku docela vyhládne, co?“ pokračoval v otázkách. „Myslíš, že nevím o tem, co v tobě je? Řekl bych, že dokážeš pohybovat malýma předmětama a třeba umíš aj inší věci. A možná se pokoušelas o neco, k čemu ti eště nestačijou sily.“

Dívka usedla na lavici a s neskrývaným překvapením poslouchala Duboslava, který mluvil, jako by mu vyzradila všechna svá tajemství. Už chtěla něco říct, ale nenechal ji.

„Zkoušelasi se překonat, kam až dokážeš zajít. Zistit, kde sou tvoje hranice?“ na chvílku se odmlčel. „Ale pokud si myslíš, že si je našla, tak se pleteš.“

„Jak to můžeš všechno vědět? Ty mně taky čumíš do hlavy? To je za ty kapsy?!“ zvýšila na něj hlas, její prsty zbělaly, jak se zarývaly do lavice. Přestala se kontrolovat, měla pocit, jako by jí někdo něco bral. Kradl.

„Ne, zase si vedle“ uchechtl se. „Do hlavy ti nečumím. Ani nikomu inému,“ posadil se na slavníku.

„Tak jak?!“ vyštěkla.

„Protože nejsi jediná, koho znám, kdo dokáže rozhýbat věci enom svou makovicí. Nebo sem znal,“ dodal. „Možná bys o tom ráda slyšela víc, co?“ dobíral si ji. „Ale to bys musela zklidnit tu svou nevymáchanou klapačku.“

Holka na něj rozzlobeně hleděla, cítila se, jako by ji někdo okradl. Ani nechápala, proč ji to tak rozrušilo, když to stejně nebylo poprvé. Opět si vzpomněla na Belese.

„Inak po ní dostaneš,“ usmál se, přesto bylo znát, že to myslí vážně. „S plným břuchem se šak lepší mluví,“ zadíval se do rohu, kde na mělkém proutěném koši spočívalo několik už naklícených brambor.

Holka zaskřípala zuby, ale přikývla. Toužila se dozvědět o svých schopnostech cokoli nového. Vstala.

Naštvaně krájela brambory do stejného kotlíku, ve kterém dopoledne vařila byliny. Šlo to rychle. V rukou měla jistotu, kterou nabyla díky několikatydenní službě v hostinci.

„Auu!“ sykla bolestí, když si pořezala vnitřní stranu levého ukazováčku. Pospíchala.

„Co si o sobě myslíš, že mě bude poučovat?“ mluvila přes napůl pootevřené rty. Několik kapek vody zasyčelo v ohništi. „Vykládá, jako by také uměl hýbat věcmi, ale zatím se moc nepředvedl. Jenom má plnou hubu chytrých keců,“ další brambor zmizel se šplouchnutím ve vodě. Obratně rozkrájela poslední a utřela si mokré prsty do spodního lemu tuniky.

Posadila se opodál ohniště na suchou větev a přemýšlela o tom, co Duboslav před chvílí říkal o hranicích jejích schopností. Co tím jen mohl myslet, jakože bych třeba ten uhlík udržela ještě déle? Řekla si v duchu. Kousek od ohniště bylo chladněji, schoulila se do sebe. Nechce se mi věřit, že bych ho ještě chvíli udržela, nebo udělala pár kroků navíc a stále zůstal ve vzduchu. Byla to fuška a taky mně po tom pěkně vyhládlo. Uvědomila si, že když takto nadzvedává a pohybuje předměty, docela ji to vysiluje.

Pohlédla ke kotlíku, těšila se na vařené brambory.

Strčila další kousek do úst a pokračovala: „Jaks to myslíš s těmi mými hranicemi?“

„Přesně tak, jak sem to řekl,“ ani k ní nezvedl oči. „Že teho je v tobě daleko víc. Je ale dobré si dat majzla, dyž člověk pokouší své síly víc, než je zdravé,“ opíral se lokty o stůl a dojídal svou porci. „Podle toho, jaks ráno vypadala, to bylo eště v pohodě, mimo nebezpečí.“

„Mimo nebezpečí, co tím myslíš?“ zeptala se a položila dřevěnou lžici i s kouskem brambory zpět do misky. Tohle ji zajímalo.

„No, že kdybys ze sebe eště něco vymáčkla, tak by tě asi začla nejprv bolet hlava, téct červená z nosu a... Už nebu-deš?“ Jeho miska byla prázdná.

„Budou, ale možná ti dva nechám. Téct krev a?“

„... a nakonec z ušisek a k tomu se možou přidat i velké závratě. Případně to s tebou může úplně seknout,“ dodal jen tak mimochodem.

Holku poslední slovo lehce znejistilo, strčila další sousto do úst a chvíli tiše žvýkala. „Nedovedu si ani představit, že bych se dokázala ještě víc soustředit, natož abych z toho umřela.“

„Všechno to začíná tady,“ poklepal si na spánek. „Pokud si něco nedokážeš ani představit, tak už ses předem odsoudila k prohře. Ale teď zpátky k temu, co sem chtěl říct. Možou nastat isté situace, kdy své hranice lehce překročíš, třeba dyž ti ide vážně o kejhák,“ po-usmál se. „To je docela směšné, co? Vydáš ze sebe i to poslední, aby sis zachránila život, a stejně kapneš přetažením vlastních sil. Nebo dyž svému daru rozumíš natolik, že dokážeš vědomě zajít až tak daleko, kdy to už tvoje tělo nezvládne a zlomí se,“ natáhl se přes stůl, vzal si jeden žlutý kousek z její misky a bez dovolení jej snědl. „A pak existuje eště jedna možnost.“

„Jaká?“ doslova mu visela na rtech a malou krádež mu mávnutím ruky prominula.

Usmál se na ni. „To ti raděj neřeknu.“

„Proč ne?“

„Protože bych nerad, dybys na to zbytečně doplatila. Nestojí to za to. Alespoň né teď,“ zadíval se na poslední brambor z Holčina obědu, tentokrát se po něm nenatáhl.

„Myslím, že mi to stejně jednou řekneš. Mám pravdu?“ usmála se na něj.

Duboslav jen lehce nadzvedl koutky úst, ale pod plnovousem se tento drobný projev sympatie ztratil.

Holka si poposedla na lavici a složila ruce do klína. Otevřela ústa pro poslední kousek. Lžice ale zůstala osiřele ležet na desce stolu. Brambor se zvedl z misky a plynule stoupal až

k její puse. Doslova jej schlamstla, jako když pes chytí ve vzduchu pamlskek. Nadvakrát jej rozkousla a polkla.

Sebejistě se usmála na Duboslava.

„Totok před lidima raděj víckrát nedělej,“ promluvil vážně. „Pokud tě nekdo tak uvidí jest, nebude váhat ti zakroutit krkem.“

„Proč ne?“ jako by vůbec nezaznamenala druhou větu.

„Copaks nikdy neslyšela, co by udělali *jinému* – tomu, kdo předvádí takové kousky jako teď ty?“ hleděl jí přímo do očí.

„No, ani neslyšela,“ sklopila oči, „teda něco jsem zaslechla, ale to jsem ještě nevěděla, že jsem *jiná*,“ dodala potichu lehce rozechvělým hlasem. Vzpomněla si, jak v hostinci omylem uslyšela pár lidí, co se bavili o mrzačení a zabíjení *jiných*.

„A cos slyšela, no, řekni?“ mluvil hlasitěji, aby zdůraznil otázku.

„Něco o škrčení, rozbíjení hlav, mrzačení těch *jiných*,“ nebylo jí příjemné opakovat kdysi zaslechnuté útržky vět, když se před chvílí dozvěděla, že mluvili i o ní.

„Přesně tak!“ pokračoval Duboslav rychle a rázně. „Mrzačení, vypichování očisek a škrčení. A prý aj vytrhávání jazyků je taky účinné. Nebo řezání uší?! Dokážeš si teda představit, co by se ti mohlo stat?“ v jeho hlase bylo cítit zlobu.

Holka měla na krajíčku, oči upírala na prázdnou misku.

„Chytlo by tě pár silných chlapů. Mlátili by tě, co by se do tebe vešlo. Vykloubili nebo zlámali ruky. To je jedno. A třeba tě aj připravili o jazyk! Nekeří nejdřív *jiné* oslepují. Tušíš asi proč, co?“ hlasitost rozhodně nepřipomínala běžný konverzační tón. Naopak Duboslav téměř křičel a jeho hlas byl dokonce útočný.

Holka se celá chvěla. Nejenže tušila – rozuměla. Tohle přesně se mohlo týkat i jí.

„Dokonce se jim líbí, že mohou takovým, jako si ty, ubližovat. Možná by tě pak probrali kýblem vody a třeba by z tebe strhali aj všechny hadry. Víš, co by asi hledali?“ už na ni řval.

„Myslíš, že tvou mladou čiču? To je docela možné, ale určitě by je zajmalo, kde *ho* u sebe máš. Tvoju kamennou hračku!“

Dohnal ji k slzám. Cítila strach, ale i velký vztek. Slané kapky dopadaly na stůl, který se celý chvěl.

Duboslav si toho byl vědom. „Jeden po druhém by tě znásilňovali. Jeden po druhém,“ zopakoval. „Při tom by ti řvali do zbytků uší, že si kříženec a nezasloužíš si dýchat. Co si za vyvrhela a pokřiveného zmetka! Zároveň by tě škrtili a...“

„Dost už! Už toho sakra nech!“ Holka zakřičela a začala pronikavě ječet. Zároveň odskočila od stolu, který doslova levitoval nad zemí. Dřevo sténalo a skřípělo. Držela se stále za uši. Vysoký hlas však najednou ustal. Právě v okamžiku, když rukou trhla prudce doleva. Celým stavením zaduněla rána, kterou doprovázel vrzot a skřípot tříštícího se dřeva.

Ze stolu zbyla hromada třísek na podpal.

„Už je dobře, maličká,“ uklidňoval ji. „Musel jsem to udělat. Musel, pro tvoje vlastní dobro,“ utřel jí z nosu vytékající pramínek krve. A pak ji objal.

Holka po nečekaném závěru oběda šla ihned pro vodu. Aniž ji Duboslav pobízela. Popadla vědro a vypadla z polozemnice. Stejně už voda ve džbánech docházela. Horší bylo, že nezůstalo nic k jídlu.

Zkoušela myšlenkou nadzvednout vědro, ale jen co se odlepilo od země, spadlo. Jednou dokonce zaváhalo na několik vteřin ve vzduchu, stejně pak znovu dopadlo k špičkám jejích škorní a odkutálelo se bokem.

„Nenávidím ho!“ dupla, jen se jehličí rozletělo. Popadla vědro za provaz a pokračovala ke Skale. Ač si to neuvědomo-

vala, ve své schopnosti pohybovat předměty a držet je ve vzduchu dělala velké pokroky.

„Musí mě takhle zkoušet? Pěkně mě to štve!“ olízla si horní ret, cítila železitou chuť na špičce jazyka. „Vždyť já jsem se před ním zase rozplakala. Kolik mi je, dvanáct?“ Ve skutečnosti jí nebylo ani celých čtrnáct let.

„Už mě takto víckrát nedostane,“ odpřísáhla si šeptem. V mysli se jí mihla myšlenka, že naopak udělal dobře, že ji doslova dohnal k tomu, aby zašla snad až na pokraj svých sil. Ihned ale takové úvahy zaplašila do nejhlubších míst. Byla ještě znatelně rozrušená a nazlobená.

„Znovu mě nikdy neuvidí brečet. Nikdy!“

Tentokrát dala vědro pod malý převis, ze kterého tekli pramínek, spíše jen kapaly kapky. Alespoň, že rychle za sebou. Zpět se jí hned nechtělo. Přestože měla spoustu otázek, rozhodně teď neměla náladu s ním mluvit. Posadila se do hromádky jehličí. Pozorovala malý kopeček nedaleko před sebou. Kapky dopadající do vědra přehlušoval crkot vody zásobující malou tůňku.

Tu a tam se na kopečku pohnula smrková jehlička. Žádný vítr však nepofukoval.

„No jasně! Vždyť je to mraveniště,“ někdy sama nad sebou žasla. Ze zvyku si uhladila tuniku.

„Počkat,“ pohlédla k pasu. „Kde je?“ zadívala se do míst, kde bývala látka vždy lehce vypouklá. *Kámen* tam nebyl. Rozhlédla se kolem sebe.

„Tohle už se mi nesmí stávat!“ napomenula se a oddechla si úlevou. Vzpomněla si, že před obědem položila talisman na složenou deku.

Přistoupila k mraveništi.

„Mravenci. Docela velcí,“ sledovala se zaujetím jejich černohnědá těla. Neúnavně běhali po svém domově a nosili jehličky, kterými spravovali malou díru na jedné straně mraveniště.

Jednoho si náhodně vybrala. Upřela na něj pohled.

Nic.

Znovu přivřela oči, ale nedokázala s ním pohnout, přestože mravenec stál na místě. Připadalo jí, jako by k ní nadzvedl hlavu a zakmítal tykadly.

„A teď se už zvedneš,“ zařala pěsti. Mravenec se ale nehnul. Pak se rozběhl a ztratil se jí mezi stovkami dalších.

Vědro už přetévalo, ale to jí bylo teď úplně jedno.

„Asi jsem dnes unavená, když nezvednu ani mravence,“ utěšovala se. Její pohled se stočil k tenké suché větvičce. Ne větší než palec. Ta se vznesla do vzduchu. Začala se otáčet, tak že její konce vykreslovaly kruh. Vzpomněla si na stůl a zkusmo mávla pravicí. Větvička zašustila o kus dál v kapradí.

A tu porozuměla proč. Uvědomila si rozdíl mezi mravencem a kouskem dřeva.

Mravenec žil.

Věděla, že za chvíli projde dveřmi jejich příbytku, a opět se s Duboslavem uvidí. To, že jí teď kručelo v žaludku, nevnímala. Převládala v jejím nitru takový divný pocit – jakési chvění, jako když se s někým pohádáte a nejraději byste ho chvíli neviděli. Ale stejně jste s ním v jedné místnosti.

Sestoupila po třech schodech.

Chtěla promluvit, ale její ústa zůstala jen pootevřená v němém O.

Duboslav byl pryč.

„Dubosi?“

Odpovědělo jí ticho.

„Dubosi, jsi tu?“ zavolala jej podruhé, jako by očekávala, že se před ní objeví. Postavila těžké vědro plné vody na udupanou hlínu a proběhla dveřmi ven. Obešla svižným krokem celé stavení, ale nespátřila žádný pohyb. Vypadalo to, jako by bez rozloučení zmizel.